

www.platomania.nl

mania

5 februari 2024 - nr. 404 Het blad van/voor muzikliefhebbers

NORISKDISC

Froukje

Black
Friday

Tom
Odell

The New Album
Out Now

COLOFON

Hoofredactie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk,
Menno Borst

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Senefelder Misset BV

Medewerkers

Niels Achtereekte, Ronald Baden, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frits Broekema, Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Jan Doense, Henri Drost, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Robin Ferdinand Groot, Barend Florijn, Tim Jansen, Albert Jonker, Dries Klontje, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Hans van der Maas, Paul Maas, Max Majorana, Remco Moonen, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Bram Peeters, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Peter Simmers, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Danny Vinkes, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, André de Waal, Wim Velderman, Michel Weber, Enno de Witt, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Postbus 71, 7400 AB Deventer,
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan!
Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 405 verschijnt op 6 maart 2024
Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

Mania & Recordzine 404

Beste lezer,

De beste wensen mag men naar verluidt niet meer uitdelen op het moment dat dit stukkie te lezen is. Maar dat dit jaar allerbest is begonnen, mag ik jullie gelukkig wel vertellen! Zeker de chauvinisten kunnen hun geluk niet op, want naast Froukje – is dat nu al de beste Nederlandstalige plaat van het jaar? – mogen we een schitterend album van Stephanie Struijk verwelkomen, evenals de vinyl release van de beste Nederhop plaat van vorig jaar. Welke dat is, lees je in deze Mania tussen de vele andere prachtige platen. Op een goed nieuw muziekjaar! Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Stef Mul

INHOUDSOPGAVE

P12 GRAND CRU

The Smile

P14 INTERVIEW

Vera Sola

P28 ON TOP OF BLUES

Tips uit het roots genre

P29 DE KRENTEN UIT DE POP

O.a. Nailah Hunter

P30 VINYL

Deadmau5

P32 GESPOT

O.a. Droom Dit

P34 ACHTER DE SCHERMEN

Jan Donkers

P36 CLASSIC JAZZ VINYL

O.a. John Coltrane

P37 REISSUES

O.a. Drop Nineteens

P37 JORN'S KWARTEEUWTJE

The Roots

P39 DESERT ISLAND DISC

Lou Reed

P42 HIP HOP HISTORY

Souls of Mischief

P43 FILMS

O.a. Anatomy of a Fall

P45 BOEKEN

Lou Reed

P46 KLASSIEK

O.a. Timothy Ridout

P47 VERGETEN MEESTERWERKEN

The San Remo Golden Strings

P49 BINNENKORT BINNEN

O.a. Norah Jones

9

Luistertrip: André 3000 – New Blue Sun

Niet alleen Lou Reed zocht zijn soelaas in meditatie en innerlijke rust. Ook André 3000 ontvluchtte de afgelopen jaren de roem en spotlights door zich te storten op spiritualiteit en een nogal bijzonder instrumentarium, waarbij vooral die enorme houten fluit die hij overal mee naartoe draagt opvalt. Het resulteert in een bijzonder new

Desert Island: Lou Reed - Hudson River Wind Meditations

Aan het einde van zijn leven vond Lou Reed dan eindelijk rust. Waar hij in zijn tegendraadse jonge jaren de razende energie van de stad New York opzocht, ontdekte hij verschillende vormen van meditatie in de betonnen jungle. Hij zou er zijn laatste plaat aan wijden...

39

12

Grand Cru: The Smile – Wall of Eyes

Van plotseling side project naar – gelukkig – een band met een toekomst: The Smile dendert door, met een kleine 2 jaar na een verrassend debuut alweer de opvolger. Het gedragen maar experimenteerdrijftige geluid van Thom Yorke en Jonny Greenwood, versterkt door de grooves van jazzdrummer Tom Skinner, klinkt nu nog gelaagder, mede door de toevoeging van een orkest!

26

Yin Yin – Mount Matsu

Uit het zuiden van Nederland komt muziek die ver in het oosten zijn oorsprong heeft. Dat wil zeggen, de thema's en het gebruik van sommige instrumenten lijken zo uit het Midden-Oosten, China en, specifiek op dit album vooral, Japan te komen. Vervolgens gieten ze er een heerlijke psychedelische saus met discodip overheen, en je hebt een van de gezelligste, aanstekelijkste platen van het jaar!

FROUKJE
Noodzakelijk Verdriet
(Excelsior)

LP Deluxe Boxset, LP, CD

Kwijt, Drijfzand, Ik Ben Bang, Houden Van Mij: de namen van de tracks op Froukjes langverwachte debuutalbum spreken boekdelen. Net als het nummer Noodzakelijk Verdriet, tevens de titel van de plaat. De pas 22-jarige Froukje Veenstra is de muzikale personificatie van Gen Z, maar ook van generaties daaronder. De populariteit van de tot nu toe albumloze singer-songwriter bracht haar drie jaar op rij Song van het Jaar winst via 3voor12, terwijl ze ook al volle festivalweides in beroering bracht op Lowlands, Down The Rabbit Hole en Pinkpop (waar ze dit jaar wederom staat). Maar liefst vijftien (pop)tracks komen voorbij op het zeer persoonlijke Noodzakelijk Verdriet, waarop de prille twintiger openlijk worstelt met volwassen worden, keuzes maken, (zelf)liefde en - uiteraard - verdriet. Klein en beeldschoon is Leeg Restaurant. De stem van een generatie klinkt hierin door in pakkende stukken tekst als 'In gedachten sta ik op het dak. Een dak met het gewicht van de wereld in mijn rechterzak en ik hoop dat ik het ergste heb gehad'. Het zijn rake volzinnen, die nummer na nummer voorbijkomen. Zo ook op het evenzo breekbare Houden Van Mij: 'Ik mag best een beetje kind zijn, hoeft niet alles tegelijk. Als het moet dan kan ik flink zijn, dus ik mag houden van mij.' Er is geen zwakke plek te vinden op dit album. De toekomst lacht Froukje toe. (Jelle Teitsma)

NO RISK
DISC

SIVERT HØYEM

On An Island

(Warner)

LP coloured +7", LP, CD

Met zijn band Madrugada toont Sivert Høyem al decennia aan de ware meester van de melancholie te zijn, waarbij hun tweede plaat zelfs werd gedoopt als 'depression caught on tape'. Daar moet je wel van houden, maar het is bijna onmogelijk niet weg te zinken in het zware timbre van zijn stem die werkelijk perfect samen gaat met jankende gitaren en droevig knipperende neonlichten. Muziek die rechtstreeks uit een sombere neo-noir western lijkt te komen. Na 25 jaar is er weinig veranderd aan de toon, behalve dat hij uit de Midwest by Midnight is vertrokken, en naar een oude kerk in de Noorse vissersclave Nyksund is getrokken. Een plek die overigens van tijd tot tijd flirt met het stempel spookstadje en op dezelfde breedtegraad ligt als Siberië. Dat Sivert ook vanuit daar eveneens muziek maakt die geënt is op een desolate droevenis, is dan ook geen verrassing. Zo begint ook On An Island met uitgestrekte gitaarklanken en zijn kenmerkende gecroon. Toch is er een bepaalde hoop te ontdekken in deze melancholie, licht aan het einde van de Noorse horizon. Alsof de mineurakkoorden steeds wat vaker eindigen in majeur, zoals op Aim For Your Heart en Keepsake. Een welkome verandering aan een geluid dat voor de rest erg herkenbaar zal zijn - al zullen fans van Høyem en Madrugada stiekem niets liever willen. (Stef Mul)

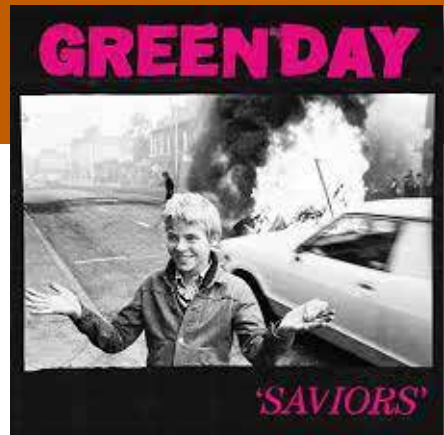
GREEN DAY

Saviors

(Warner)

LP slipcase, LP coloured, LP, CD

Green Day is back! Of eigenlijk zijn ze nooit helemaal weggeweest, hun vorige album kwam namelijk in 2020 uit: het lijkt zo, omdat ze simpelweg al enorm lang bezig zijn. De in 1987 opgerichte band heeft onlangs Dookie opnieuw uitgebracht als 30th anniversary deluxe editie, en binnenkort ook nog American Idiot als 20th anniversary editie. Het team van de punk-rockers was is ondertussen ook nog eens druk bezig geweest om een volledig nieuw album uit te brengen. Saviors is een knallende plaat met 15 tracks, helemaal in de stijl van Green Day. Het lijkt alsof ze niet ouder zijn geworden sinds die bovengenoemde twee platen. Kritische teksten, harde gitaren en enorm veel plezier: het is de Green Day Garantie. Ik moet zeggen dat het geluid echt heel goed is, misschien wel iets te goed voor een punkband... Maar dat doet over het geheel niks af aan de kwaliteit van dit album. (Willem Sloet)

DANNY BROWN 👍
Quaranta
 (V2)

Vanaf zijn debuut in 2008 raast (of raaskalt?) Danny Brown al als een bezetene voort. Op zijn zachtst gezegd excentriek, maar vaak

regelrecht psychotisch, vuurt de rapper zijn teksten op je af over net zo rabiate beats. Het geeft zijn muziek een abstracte gelaagdheid – een beetje zoals Ol' Dirty Bastards rapte als een stotterende saxofoonsolo. En zoals vaak bij abstracte kunst, is het een kwestie van love it or hate it. Maar niet langer! Op Quaranta klinkt mr. Brown verrassend terughoudend, sereen zelfs. Als wijs geworden man die met een gezonde dosis nostalgie terugblijkt op de grillen en fratsen van een jonge hond. Het is zo'n verandering van toon, dat ik in eerste instantie zijn stem niet herkende. Maar deze zachte Danny Brown bevalt wel; een nummer als Bass Jam is pure schoonheid. De rapper lag nog nooit zo prettig in het gehoor en zo staat Quaranta haaks op zijn panische plaat met JPEGMAFIA, die zich een weg de Mania Top 30 in wurmde. Bij deze beweer ik dat deze plaat beter is... (Stef Mul)

BRIGHT & BLACK
The Album

Een gewaagd concept: metal componisten die muziek rechtstreeks

voor een orkest schrijven. Niet de minste namen leveren hun bijdrage: Fredrik Akesson (Opeth), Erik Danielsson (Watain) en Nico Elstrand (Entombed AD) zijn slechts enkele klinkende namen uit de metal scene. Het levert een prachtig, filmisch album op dat het verbeeldingsvermogen volledig aanzet en de luisteraar meeneemt op een ongekende muzikale reis. Een meer dan geslaagd muzikaal experiment, geniaal!!(Emiel Schuurman)

THE BULLFIGHT
Amen, Demon

Het beklimmen van Gunung Agung, de grootste vulkaan op

het eiland Bali, was voor Werner Hartlief een uitdaging. Maar eveneens een gebeurtenis, die tot zijn dood zou leiden en het onherroepelijke einde van The Bullfight... Maar niet heus, het is het leidmotief dat voorkomt in de debuutroman Het Interview van Thomas van der Vliet, voorman van de Rotterdamse pop-noir band The Bullfight. In een complex muzikaal en literair project worden verhaal, beeld, en geluid met elkaar verweven. Zo is daar de instrumentale score van veertien songs met heerlijke

LUISTERTRIP

ANDRÉ 3000
New Blue Sun
 (Sony Music)
 3LP, 2CD

Ik schrok me werkelijk een hoedje toen ik hoorde dat André Lauren Benjamin, ook wel André 3000, rond de wereld zwierf, bekapt met wat lijkt op slechts een juten gewaad, een kek mutsje dat alleen de meest spirituele jazzrakkers mogen dragen én een gigantische houten fluit. De man die de wereld liet houden van de funky, soms bijna psychedelische sound van Southern Rap en voor het nummer Hey Ya een refrein schreef dat genres én generaties zal overstijgen! Diezelfde man brengt na een lang hiaat plotseling een ambient plaat uit en dat baarde me zorgen. Hij zou niet de eerste muziekgigant zijn geweest die wereldfaam probeert te ontvluchten door op zoek te gaan naar een spirituele ontwaking, om vervolgens met een stuurloos album en twijfelachtig instrumentarium op de proppen te komen. Maar zijn album is slechts een paar seconden bezig, als ik beseft dat het mijn eigen vooroordelen en beperkingen zijn. Een kunstenaar zoals André 3000 moet je gewoon zijn gang laten gaan. Het zal me niet verbazen als New Blue Sun ooit in één adem zal worden genoemd met de werken van John en Alice Coltrane – een diepgevoelde, spirituele en futuristische plaat. (Stef Mul)

DECLAN MCKENNA

What Happened to the Beach?

(Sony Music)

LP picture disc, LP coloured, LP, CD

Eén van mijn voornemens is om mijn muzikale vooroordelen van me af te schudden. Iedereen betrappt zichzelf er wel eens op een plaat af te schrijven, zonder deze daadwerkelijk een draai te geven. En ja hoor, al in het eerste nummer van het jaar moet ik – zwart-op-wit, met jullie allemaal als getuigen – terugkrabbelen van een vooringenomen mening! Bij deze dan ook mijn gemeente excuses aan het adres van Declan McKenna: al die tijd dacht ik dat je een popster in spé was, in het kielzog van de Harry Styles'en van deze wereld, vooral bedoeld voor aan de slaapkamermuren van jonge jongens en meiden. Maar in dit geval hebben luide en veelstreamende wateren ook diepe gronden. Vanaf de eerste hoekige gitaarlicks van WOBBLER en het verrukkelijke Elevator Hum klinkt het album ruimtelijk en atmosferisch. Waar zijn doorbraak hit op 16-jarige leeftijd (!) een protestnummer was – notabene tegen de FIFA... je moet wat als Tottenham Hotspur fan – klinkt dit album minder prekerig en overwegend upbeat. Dat zal ongetwijfeld de speeltijd op de radio ten goede komen, maar er schuilt veel meer achter Declan McKenna dan catchy refreintjes. (Stef Mul)

STEPHANIE STRUIJK

Dezelfde Zon

(Lab Music)

LP, CD

Gelukig zijn er inmiddels steeds meer Nederland(talig) e zangeressen die de kunst verstaan om een heel persoonlijk liedje zó te brengen, dat je als luisteraar precies snapt hoe ze zich voelt of gevoeld heeft. Stephanie Struijk is zo iemand die makkelijk in het gehoor liggende songs weet te brengen met een boodschap waardoor je bij elk liedje denkt dat 'ie over jou gaat. En eigenlijk is dat ook zo, want het zijn de terugkerende onderwerpen die over ons allemaal gaan: liefde (al dan niet onbeantwoord), afscheid, relaties en het steeds maar weer opnieuw zoeken naar jezelf. Absolute parels van Nederlandse liedjes zijn Terug Naar Wie Ik Was, Zwitserland, Bijna September, Niemand Is Van Steen, Altijd En Nooit en Als Jij Niet Voor Me Gaat Dan Ben Ik Weg. Enige minpuntje dat ik kan bedenken is de duur van het album (je staat na 38 minuten en 56 seconden weer buiten) – nog maar een keer in de herhaling dan maar.... (Jasper Koot)

vocalen van Daisy Cools, naast de soundtrack waarop tien songs staan van de band. Verhalende melancholische pop van het allerhoogste niveau! Luister eens naar Santa Maria, Morning Came Slowly That Day, of Brad Pitt waarin gastsolist saxofonist Dick Ronteltap excelleert! Wie naast het boek en de muziek alles nog eens wil beleven, kan via de QR-code het audioboek, ingesproken door Alex Roeka, beluisteren. Pop-noir van het allerhoogste niveau, verbeeld in een magistraal project, met als lay out linosnedes van de Parijse kunstenaar H  l  ne Bautista! Mooier kon het jaar 2024 niet beginnen! Een aanrader! (Kooos Schulte)

CALIGULA'S HORSE

Charcoal Grace (*InsideOut/Sony Music*)

Het 6de album van Australische band Caligula's Horse, Charcoal Grace, laat zien hoe ze zijn gegroeid sinds hun oprichting in 2011.

Het is duidelijk aan het artwork, de productie en de muziek zelf dat het echt een volwassen band is met een herkenbaar geluid. Het is technisch bewonderingswaardige muziek, maar niet t   technisch. Het is meeslepende muziek, met een sterk gevoel voor drama, zonder het in-your-face karakter van het metal genre te verliezen. Het blijft natuurlijk progressive metal, dus de gitaren zijn lekker zwaar en de drums bombastisch, maar er zitten ook mooie orkestrale stukken in en ze hebben een mooie balans gevonden tussen zwaarte, schoonheid en intimiteit. Volledig passend bij het genre is het een conceptalbum, hoewel niet in de narratieve zin. Het album komt voort uit de coronapandemie, waarin volgens eigen zeggen de thema's 'grim allure and strange beauty in stillness, silence and loss' centraal staan. (Willem Sloet)

LUISTERTRIP

THE BONY KING OF NOWHERE

Everybody Knows

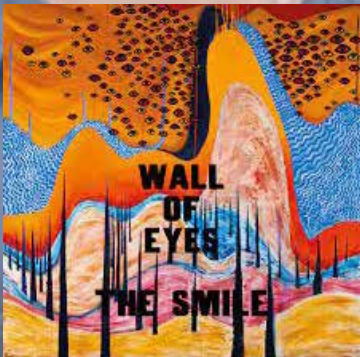
(*News*)

LP, CD

Vijf jaar geleden bracht onze zuiderbuur Bram Vanparys met Silent Days zijn beste album tot nog toe uit. Hij had er een pijnlijke relatiebreuk voor nodig, maar uit de misère ontstond zoals zo vaak melancholische schoonheid. Een rijker geluid, met vrij spel voor gierende en jengelende gitaren. Plotseling werd de jongen uit Gent in   n genoemd met The War On Drugs. Succesformule gevonden, press repeat. Toch? Niets van dat. The Bony King kent de wet van de remmende voorsprong, en weet dat hij zijn troon alleen kan behouden door zich te blijven ontwikkelen. Daarom horen we op opener Are You Still Alive plotseling een zoemende synth en Yorkiaans gecroon. Daarom zit er ineens veel meer stootkracht en drive in een flink aantal nummers. Het zelfmedelijden – niets mis mee! - en de bijbehorende weemoed heeft hij van zich afgeschud, en daarvoor komt wat experiment in de plaats, zonder het mooie lied uit het oog te verliezen. De vergelijking met Radiohead is snel gemaakt, maar dat kan nooit een slechte ontwikkeling zijn. (Stef Mul)

GRANDCRU

THE SMILE
Wall of Eyes
(XL Recordings/Beggars)

LP coloured, LP, CD

Mag The Smile nog een zijproject van Radiohead heten? Wederom wekken Thom Yorke en Jonny Greenwood met Tom Skinner (productie door Sam Petts-Davies) een album tot leven dat bijzonder goed in elkaar zit. Ze werken deze keer samen met het London Contemporary Orchestra, waarvoor serieus goede arrangementen zijn gemaakt. De ruimtelijkheid die ze creëren door middel van percussie, geluiden, het orkest en synthesizers maakt dat het album nooit teveel geluisterd kan worden. Het zorgt voor een dynamiek op het album waarbij je van klein en intiem naar groots en vrij en weer teruggaat. Na iedere keer luisteren kan je hier weer een laag ontdekken, daar een detail, of een instrument die je gemist had. Op het eerste nummer, het titelnummer, denk je het gevoel te hebben te weten waar het naartoe gaat. Het rustige begin op een akoestische gitaar gecombineerd met percussie lijkt bijna te suggereren dat het niet door twee muzikanten van Radiohead is gemaakt. Het kenmerkende melancholische en experimentele geluid komt gelukkig snel naar voren en de samenwerking met Skinner, die meer bekend staat als een jazzdrummer, past daar uitstekend bij. Dit album is hiermee een fantastische opvolger van hun eerste album, waarmee ze hun sound verder ontwikkelen. (Willem Sloet)

Interview met VERA SOLA

door: Stef Mul

Uit alles wat Vera Sola doet, spat de intrinsieke drang om het allemaal zelf uit te vogelen. Komend uit een nest van beroemde acteurs en met een Harvard-grad op zak, lijkt je leven zich redelijk uit te stippelen. Een muzikale carrière leek in ieder geval niet aan de horizon te gloren, totdat een ex-partner haar vroeg zich bij zijn band te voegen. "Om bas te spelen – wat ik helemaal niet kon." Een sprong in het diepe. "Ik heb altijd gedroomd van muziek maken, maar ik was doodsbang om het daadwerkelijk te doen. Maar hij had het me nooit gevraagd als hij niet iets muzikaals in mij herkende." Het was het zetje dat ze klaarblijkelijk nodig had. Vanuit daar begon een reis vol zelfontplooiingen die eindigde in een studio in St. Louis, waar ze zich terugtrok, allerlei instrumenten eigen maakte en ze een hele muzikale wereld in haar eentje schepte. "Ik heb het album eigenlijk in complete isolatie gemaakt. Dat was nodig om het zelfvertrouwen op te bouwen dat ik dit echt kon, denk ik achteraf."

Maar mensen hoorde het en drukte haar op het hart dat ze met de muziek naar buiten moest treden. Zo kwam ze terecht in ons kikkerlandje, bij het avontuurlijke Le Guess Who festival in Utrecht. De magie die ze op het podium voelde ontstaan, samenspelend met anderen en met de resonantie van het publiek, inspireerde haar om voor goed naar buiten te treden als artiest, als Vera Sola. En op haar nieuwste plaat Peacemaker was er dan ook ruimte voor samenwerkingen. "De botten om een skelet van te bouwen heb ik nog steeds in mijn eentje verzameld, maar de rest ontstond improviserend in jamsessies met anderen. Wel 30 mensen hebben zich op een bepaald moment bij mij gevoegd in de

studio, maar de kern waren Dennis Crouch op bas, Kenneth Pattengale op gitaar en Anthony Da Costa wat betreft electronica. But nobody touches the lyrics," roept ze snel lachend!

Dit alles vond plaats in het mythische Nashville. "Het was beangstigend, omdat ik de beste professionals ineens moest gaan vertellen wat ze moesten doen. Maar zij vonden het prachtig. Ik spreek meer in gevoel dan in technische details en theorie, dus het was voor hun verfrissend om de muziek weer eens zo te benaderen." Dat gevoel lijkt aan het oppervlak overwegend donker. Kijk maar naar de indrukwekkende hoezen, die eruitzien als Gotische schilderijen. "Ik heb me

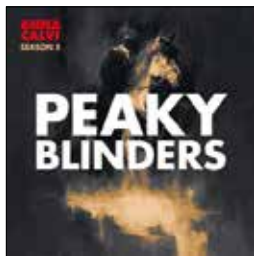
altijd aangetrokken gevoeld tot de duisternis. Muziek is voor mij pure expressie, een manier om op een mooie manier met moeilijke materie om te kunnen gaan.

Muziek creëert ruimte voor zaken waar anders niet over gesproken

wordt. Ik voel daardoor totaal geen behoefte om muziek te maken over luchtige onderwerpen."

Daarom ook de dubbel gelaagde titel van haar nieuwste album, Peacemaker (02/02). "Het is de naam van een revolver in het oude Wilde Westen, waar zogenaamd vrede mee wordt gesticht. Daarmee is het ultieme symbool voor alles wat mis is met de VS, toen en nu." Sterven voor de Amerikaanse droom. De zoektocht naar vrede met jezelf, of vrede vinden in een vorm van catharsis. Al deze zaken vind je in haar bijzonder sfeervolle muziek, dat ik eerder in deze Mania tot Gothic Americana doopte. Peacemaker is een grote tip!

**"Ik voel totaal geen
behoefte om muziek
te maken over luchtige
onderwerpen"**

ANNA CALVI 👍
Peaky Blinders: Season 5 & 6 OST
(Domino/V2)

Veel is er al geschreven over de magistrale soundtracks van de al even goede serie Peaky Blinders. Nu is

er ook eindelijk de original score van de laatste twee seizoenen. Daarvoor hebben de makers zeer verstandig Anna Calvi ingehuurd. De Britse, behoorlijk beïnvloedt door Patti Smith, doet een paar uitstekende covers, waaronder Ain't No Grave (bekend van Johnny Cash) en natuurlijk Nick Cave's Red Right Hand, Peaky Blinders' theme song. Daarnaast veel score-muziek, maar wie de serie kent weet wat we hier kunnen verwachten: scheurende blues gitaren, snerpande violen en vooral diepe, diepe duisternis. Voor seizoen 6 werd Calvi bijgestaan door haar vaste producer Nick Launay, waardoor de muziek zo mogelijk nog donkerder is geworden. Iedereen die de serie Peaky Blinders heeft gezien weet welke belangrijke rol de muziek speelt en zal niet verbaast zijn dat deze ook op zichzelf als een huis staat. En iedereen die de serie nog niet gezien heeft.....waar wacht u op? (Jurgen Vreugdenhil)

MANU DELAGO
Snow from Yesterday

Manu Delago kunnen wij zien als innovator, vernieuwer. Leitmotiv in feite. Beschikt over een natuurlijke

drang om nieuwe dingen de wereld in te slingeren met als doel... De titel, metafoor die helder wordt na meerdere malen beluisteren, handelt over reizen, levensfasen die je kunnen veranderen maar ook het verbinden met anderen in diverse tijden en op andere plaatsen. Sferisch, boeiend en verfrissend om naar te luisteren. Stimulerend ook. Oh ja, dat Doel? Ons immer weer verrassen met nieuwe toffe innovaties. (Paul Maas)

DOUWE BOB 👍
Where Did All The Cool Kids Go
(V2)

Het is alweer 12 jaar geleden dat Douwe Bob door het winnen van de titel De Beste Singer-songwriter van

Nederland bekendheid verwierf. Later won hij drie Edisons. Intussen is hij niet meer weg te

denken uit het Nederlandse muzieklandschap. Dit jaar neemt hij deel aan Holland Zingt Hazes. Zijn nieuwe album bevat 12 toegankelijke tracks waarvan 4 al eerder als single verschenen. De videoclip Nothing To Lose is opgenomen in Japan, het land dat hem fascineert. Het is een afwisselend album met een mooie mix van uptempo popliedjes en melancholische ballads waarin zijn warme stemgeluid goed uitkomt. Hij haalt inspiratie uit de blues, folk en americana, maar poppy klanken hebben de overhand op zijn nieuwe geluidsdrager. Het is zijn zesde album in tien jaar tijd en Douwe Bob voelt zich nog altijd thuis op het podium. De eerste dag na de release start zijn clubtour al. (Rosanne de Boer)

MARIKA HACKMAN 👍
Big Sigh
(Chrysalis)

Een diepe zucht. Die ontglipte de Engelse zangeres Marika Hackman meermaals bij het maken van haar onlangs verschenen album. Ze

noemt haar nieuwe werk 'het moeilijkste dat ze ooit gemaakt heeft'. In het vorige decennium bracht ze elke twee jaar een ep of album uit. In 2019 kwam daar verandering in. Heeft de coronatijd daarop nog invloed gehad? Was de routine eruit en maakte dit het lastiger te schrijven en de studio in te gaan? Nu na vijf jaar ligt Big Sigh in de winkel, wat zo iets betekent als 'diepe zucht'. In sommige liedjes hoor je haar ook letterlijk zuchten of klinkt haar stem zo zacht als een nauwelijks hoorbare ademhaling. Was haar vorige werk Any Human Friend wat steviger, dit album klinkt evenals haar debuut uit 2013 dromerig en kwetsbaar met af en toe een lied dat zich ontwikkelt tot een krachtig poprocknummer. Maar de melancholie voert de boventoon. (Rosanne de Boer)

ETHAN IVERSON
Technically Acceptable

De inmiddels 50-jarige pianist Ethan Iverson is bekend als oprichter van avant-garde jazz trio The Bad

Plus. Nadat hij het trio in 2017 verliet, maakte hij een album met tenorsaxofonist Mark Turner voor ECM en werd hij getekend door Blue Note records. Het nu verschenen Technically Acceptable is zijn tweede voor dat label, waarbij hij twee verschillende trio's leidt; bas- en drum tandem Thomas Morgan/ Kush Abadey en Simón Willson/Vinnie Sperrazza. Veel nieuw eigen werk én sterke interpretaties van Roberta Flack's Killing Me Softly en 'Round Midnight van Thelonious Monk. (Erik Damen)

VIJAY IYER 👍
Compassion
 (ECM RECORDS)

Vijay Iyer (1971) is een Amerikaanse jazzpianist/componist, die met Compassion zijn achtste album voor het prestigieuze jazzlabel

ECM heeft gemaakt. In zijn muziek verweeft hij invloeden uit moderne klassieke muziek, pop en Indiase muziek. Maar het opvallendste kenmerk van het album is het intense samenspel van de muzikanten. Iyer laat zich op Compassion door van alles inspireren. Zo gaat 'Arch' over de Zuid-Afrikaanse aartsbisschop Tutu en 'Prelude: Orison' over zijn vader ("the most compassionate man I have ever known."). Ook Covid-19 heeft hem niet onberoerd gelaten ('Maelstrom', 'Tempest' en 'Panegyric'). 'Overjoyed' is een interessante cover van een compositie van Stevie Wonder, afkomstig van diens album 'In Square Circle' uit 1985. Maar de meeste credits gaan wat Iyer betreft naar bassiste Linda May Han Oh (geboren in Australië, tegenwoordig NY-based) en drummer Tsyshawn Soreyen (VS): "I am endlessly inspired by Tyshawn and Linda... We developed this music on stage, out in the world, in spaces of community and encounter." (Fons Delemarre)

J. MASCIS
What Do We Do Now?

Zwaar overstuurde gitaren, nasale op Neil Young lijkende zang en een stemming die van song tot song

meandert tussen melancholisch en diepblauwe blues. Dat moet Dinosaur Jr. wel zijn, denk je dan. Mis! Het is een soloplaat van voorman J. Mascis. Maar omdat hij zijn oorspronkelijke akoestische plan van aanpak voor de tien nummers op What Do We Now gaandeweg liet varen en er onder meer een toetsenman en een steelgitarist bij haalde, ontstond toch het geluid van een band. Die nog hecht klinkt ook. Meer hoeft u niet te weten. (Wim Koevoet)

MIKE 👍
Burning Desire
 (V2)

MIKE is onderdeel van een eigenwijze stroming die de hiphop de laatste jaren aardig op stelten heeft gezet. Een prettig ongeïnteresseerde stem,

waarachter stiekem veel ongewone rijmschema's en diepzinnige observaties van het leven om hem

LUISTERTRIP

FUTURE ISLANDS
People Who Aren't There Anymore
 (Beggars)

LP coloured, LP, CD

De mannen van Future Islands brengen na *As Long As You Are* dit nieuwe studioalbum uit. Hoewel het twaalf nieuwe nummers bevat, zijn ze niet allemaal even nieuw want zowel in 2022 als ook vorig jaar werden er in totaal al vier singles uitgebracht die op dit album te vinden zijn. Een daarvan is het geweldige *King Of Sweden* dat de sound van Future Islands niet meer in essentie had kunnen samenvatten dan gedaan is; het unieke stemgeluid van Samuel Herring, de synths, de melodie. Dit is Future Islands pur sang. Krachtig, aanwezig, aards, speels. Waar eerdere albums mogelijk ietwat meer extravert en licht waren, zo is *People Who Aren't There Anymore* het wat meer ingetogen, intieme album wat mogelijk gezien kan worden als een rijpe hommage. De lyrics 'I reach across the void just hoping we can share a moment's time', is als een uitreikende hand waarin we als luisteraar niks anders kunnen, dan deze vast te pakken. (Linda Rettenwander)

heen schuilen? Check! Abstracte beats die net niet lijken te lopen en net schuren met zijn raps, totdat je hoofd eindelijk de twee op juiste wijze op elkaar legt? Check! Muzikale geintjes, zoals expres overstuurde of vertraagde vocalen? Check! Voeg daar de vette samples en een paar noemenswaardige bijdrages van Earl Sweatshirt, Liv.e en Larry June aan toe en je hebt weer zo een heerlijke hiphop plaat, waarin ook na luisterbeurt twintig nog veel valt te ontdekken. (Stef Mul)

MOONLOOPS 👍
Little Astronaut, Big Dreams
(Polymoon)

Bedroom producers, ze schieten als paddestoelen uit de grond. Maar weinigen weten het hele concept van muziek maken op

je zolderkamertje zo goed te vertalen naar een bijpassend geluid, als Moonloops. Alsof je in de dromen en wensen van Sarah Dekker, het brein achter die mooie schuilnaam, kan kruipen. In de liedjes doorklinken de fantasieën en ideaalbeelden van iemand die nog aan het begin van een leven vol mogelijkheden staat. Mocht er nog twijfel over

bestaan, hoef je alleen maar naar de hoes te kijken en dan weet je die mogelijkheden tot in de ruimte reiken. Door mooi gebruik van meerstemmige harmonieën en echoënde effecten klinkt de muziek ook ruimtelijk, kosmisch bijna. De term dream pop wordt tegenwoordig te pas en te onpas gebruikt, maar is hier toch echt van toepassing. Maar liever zou ik wil voorstellen deze muziek voortaan te omschrijven als "Glow-in-the-dark sterretjes aan het plafond"-muziek, want ik voel me weer helemaal die kleine jongen met grote dromen. (Stef Mul)

MULA B 👍
Narcopop
(Plus Records)

LP coloured, CD
 Op het moment van schrijven, heeft hij net Noorderslag omgedoopt tot Narcoslag. Een hele programmering aan alle

hokjes vernietigende hiphop, pop en wat er nog meer op zijn pad komt. Het is duidelijke taal: Mula Mous breekt met alles. Genregrenzen, de plebs van de Nederlandse hiphop en zelfs delen van zijn eigen verleden. Dat hij over lijken kan gaan, laten

KALI UCHIS
Orquideas
(Universal)
 LP coloured, LP, CD

Kali Uchis bevestigde vorig jaar haar status als een van de meest interessante popsterren van het moment met het Engelstalige Red Moon In Venus. Gelijk met dit album nam ze ook nog een Spaanstalig album op en dat album is nu ook verschenen. Orquideas is een album dat vanaf de eerste noten strooit met hopeloos aanstekelijke maar ook avontuurlijke popsongs. De Amerikaans-Colombiaanse popster laat zich op haar nieuwe album door van alles en nog wat beïnvloeden, waardoor het album anders klinkt dan die van de andere grote popsterren van het moment. Orquideas is een album vol zwoele klanken en zonnestrallen, maar het is ook een album dat de fantasie uitvoerig prikkelt. Vorig jaar leek Kali Uchis nog te kiezen voor redelijk conventionele R&B pop, maar op Orquideas gaan alle remmen weer los en laat Kali Uchis horen dat er maar één is in haar soort. Het levert vroeg in het jaar een van de memorabele popalbums van 2024 op. (Erwin Zijleman)

zijn goudeerlijke maar steenharde teksten over het drugscircuit en het straatleven al jaren horen. Datzelfde straatleven verheft hij nu tot kunst op Narcopop – zonder deze te verheerlijken. Mula B is geen Tony Montana, maar eerder Tony Soprano. Niets nieuws onder de zon natuurlijk, maar daarom is het fijn dat hij voor zijn nieuwe plaat de handen ineen sloeg met de producers achter Goldband. Het album klinkt daardoor on-hiphopperig vol of, zo u wilt, muzikaler. En wat blijkt: Mula B's realistische, gorddroge raps, soms tot het ridicule af, werken nog beter in poppy vorm! (Stef Mul)

FABIANO DO NASCIMENTO & SAM GENDEL
The Room

The Room is een release van gitarist (7-snarig!) Fabiano do Nascimento en saxofonist Sam Gendel op het label Real World Records. Het album bevat 10 tracks, waarop de twee muzikanten elkaar feilloos treffen en aanvullen. Tikje flamenco, jazz, klassieke elementen. Naadloos rijgen ze de stukken aaneen. Dan voert de sax de boventoon, dan weer de gitaar en ook afwisselend. Prachtig album, om bij weg te dromen. Een echte aanrader. (Stan Coldewijn)

NEW MODEL ARMY 👍
Unbroken
(V2)

Wanneer je eenmaal besmet met het NMA-virus laat het je niet meer los. New Model Army is een Britse band uit Bristol wiens geluid al vier decennia onder je huid blijft zitten. Ze doen ook op de nieuwe plaat waar ze goed in zijn. Rauwe onversneden, in folk gewortelde, post-punk vermengen met maatschappelijke betrokkenheid en soms vleugje melancholie. Op z'n zevenenzestigste is de poëtische geldingsdrang van frontman Justin Sullivan nog even relevant als in de begindagen van de band. Urgent als altijd ontpoppen nummers als If I Am Still Me, I Did Nothing Wrong en Cold Wind zich als ware nieuwe NWA-klassiekers.

De onderhuidse spanning die op wat recentere studioalbums niet altijd meer in elke song voelbaar was, is volledig in al zijn hevigheid terug. De stuwende drumpartijen en akoestische gitaar in het nummer Indumea slaan samen met een gospelkoor op melancholische wijze de armen in een. De daadkracht die deze wereldverbeteraars vanaf Vengeance uit 1984 aan de dag legde is op hun 15e studioalbum Unbroken nog steeds springlevend en op z'n puurst. (Jeroen van der Vring)

LUISTERTRIP

BRITTANY HOWARD
What Now
(Island/Universal)

LP coloured, LP, CD

We kennen Brittany Howard natuurlijk als de frontvrouw met formidabele stem die van Alabama Shakes in een korte maar zeer krachtige tijd een publieksliefeling maakte. Ontsproten uit de vruchtbare valleigrond van Athens – niet de meest zuidelijk hoofdstad van het Europese vasteland, maar een stadje in de zuidelijke staat Alabama – gooide de groep al het muzikale moois uit het Amerikaanse zuiden op een heerlijke hoop. Zompig, rauw en vol passie, met elementen uit de blues, funk en Southern soul. Maar na twee waanzinnige albums, ging de zangeres/gitarist op zoek naar een eigen geluid. De stem had ze al, soms knauwend, soms teder en zacht. Maar waar haar solodebuut nog enigszins geworteld was in de soulvolle Southern Retrorock van haar band, laat ze dat nog meer los op What Now. Natuurlijk, het titelnummer bevat, overigens opvallend furieuze, funky gitaarlicks. Maar synths en een vollere, diepere productie diepen haar al majestueuze stem verder uit. Fans van het eerste uur zullen misschien schrikken, of zelfs afhaken, maar de tomeloze creativiteit van deze vrouw moet je niet willen temmen. (Stef Mul)

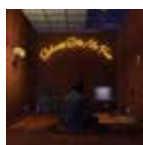

TOM ODELL 👍

**Black Friday
(Virgin)**

Tom Odell maakt op Black Friday een reis door melancholische verhalen en hartverscheurende teksten, allemaal tegen de achtergrond van

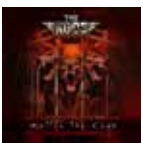
verfijnde melodieën. In Answer Phone schittert de zelfreflecterende kracht van de Britse singer-songwriter. Hij verkent emoties van verlangen en eenzaamheid afwisselend met humor. De titeltrack Black Friday is een sombere ballad waarin Odell met droevige toon zijn onzekerheden aansnijdt, maar hoop haalt uit zijn troostende vriendin. Een mooie weergave van kwetsbaarheid en intimiteit, zoals in Spinning, dat een turbulente relatie weergeeft. End of the Summer vangt liefdesverdriet met een minimale, akoestische gitaar, terwijl Somebody Else een intense nasleep kent met aangrijpende strijkers en drumpartij. Black Friday is Odells zesde album en biedt een blik in zijn belevingswereld vol herkenbare, menselijke gevoelens. Als één van de meest gestreamde Britse artiesten blijkt wel dat zijn melodieën diep resoneren bij fans. Black Friday is als het leven; soms pijnlijk, maar intens mooi. (Sanne den Toom)

GRUFF RHYSS
Sadness Sets Me Free

Voormalig Super Furry Animalslid Gruff Rhys maakt al jarenlang prachtige albums die in ons land

niet de aandacht krijgen die ze verdienen, zoals het fantastische Babelsberg uit 2018. En om maar met de deur in huis te vallen: Sadness Sets Me Free doet niet veel onder voor dat meesterwerk. Tien melancholieke songs waarin de prachtige stem van Rhys versterkt wordt door enerzijds zijn band waarin onder meer de steelgitaar en de pianopartijen van Osian Gwynedd domineren en anderzijds de spaarzame maar effectieve strijkers. Nu al eentje voor de eindlijstjes. (Ron Bulters)

THE RODS
Rattle The Cage

Opgericht in 1979, is het Amerikaanse The Rods inmiddels alweer toe aan het tiende

studioalbum. Luister naar de heerlijke beukers als Wolves At The Door, Metal Highways en Play It Loud en het is onmogelijk niet mee te bangen. De glasheldere en knallende productie zorgt ervoor dat dit alvast een geweldig begin van 2024 is. Vernieuwend? Origineel? Verre van, maar dit is gewoon erg lekker op z'n tijd. (Emiel Schuurman)

TY SEGALL 👍

**Three Bells
(V2)**

Na het grotendeels akoestische Hello, Hi heeft Ty Segall voor zijn eerste, en ongetwijfeld niet laatste, release dit jaar weer een aantal

leden van zijn Freedom Band opgetrommeld. Toch is de basis voor de meeste songs nog de akoestische gitaar, en lijkt hij een beetje weg te bewegen van zijn punkrock roots. Niet dat hij een stevig stukje progrock uit de weggaat, getuige Watcher, maar over het algemeen lijkt iemand als Frank Zappa een grotere inspiratiebron voor dit album. Veel tempowisselingen en zeer inventieve arrangementen, toch weet Segall de songs toegankelijk en fris te houden. De hoofdrol is altijd voor de gitaar, waarop hij steeds inventiever en vernieuwender te werk gaat. Alleen op het jazzy Denee is het opeens een toetsenpartij die de show steelt. Ty Segall was altijd al van alle markten thuis, de muzikale veelvraat weet echter weer te verrassen en levert weer een uitstekend album af. (Jurgen Vreugdenhil)

SLIFT
Ilion

Met een ijzingswekkende wervelwind aan psychedelisch gitaargeweld, bezwerende zang en

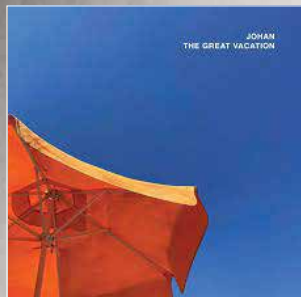
een ritmische hemelstorm raast het Franse drietal SLIFT op Ilion werkelijk door alle hemellichamen heen. Het epische karakter zet zich voort in de lengte van de nummers, gemiddeld een kleine tien minuten per stuk. Ruim tijd voor opbouw, spanning en barstensvol energie sleept de band je mee naar een eigen wereld waarin je je afvraagt: hoe komt zo'n kolossaal geluid van slechts drie mensen? (Tim Jansen)

SLOPE
Freak Dreams

Al in juni van het vorige jaar kwam er een langverwacht nieuw levensteken van Slope. Het titelnummer van dit

nieuwe album liet al een voorzichtige koerswijziging horen. Een wat meer funky, groovy geluid wat over dit nieuwe album breder wordt doorgetrokken. Gelukkig is het stevige metalgeluid ook bewaard gebleven zodat fans van Tool, A Perfect Circle maar ook Clawfinger dit album zeker eens moeten gaan beluisteren. Heerlijke plaat! (Emiel Schuurman)

JOHAN
The Great Vacation
(Excelsior)

LP exclusive, LP, CD

Bestaat er een Nederlandse band die de roerloze tijd zo goed weet te vangen als Johan? Bijna zes jaar na de laatste worp komt de groep van Jacco de Greeuw nu, in hartje winter, met The Great Vacation op de proppen. Je kunt het een tweede comeback noemen. Een album dat handelt over landerigheid en nostalgie naar een jeugd waarin stilstand nog niet de negatieve connotatie had van lethargie en tijdverspilling, maar slechts wees op eindeloze dagen zonder ook maar het kleinste

wolkje aan de lucht – complimenten voor de prachtige hoes, trouwens. Hold The Line, A Thought, We Ride; het zijn stuk voor stuk ambachtelijke, prettig onnadrukkelijke songs die in het collectieve onderbewustzijn misschien al wel decennia rondzingen. Songs die weliswaar allerminst vernieuwend zijn, maar des te vertrouwder klinken. De Greeuw schreef zijn liedjes tijdens de coronalockdowns, een periode waarin er veel – en tegelijkertijd zo goed als niets – gebeurde. Die ambiguïteit komt veelvuldig terug in de songteksten. Tijdens het zonnige So It Goes zingt hij over zorgeloze “joy and peace of mind and fun”, om in het titelnummer sinister te verzuchten “It really was a great vacation, now we're going home”. Moeten we bang zijn voor de sleur of het levenslange juist omarmen? The Great Vacation is Johan in vorm; De Greeuw lijkt het patent te bezitten op zachtardige gitaarpop waarin de existentiële twijfel verborgen zit in een zandkasteel. Zijn beste sinds Pergola! (Max Majorana)

LUISTERTRIP

HELADO NEGRO

Phasor

(Beggars)

LP coloured, LP, CD

Als mumblecore, een zeer naturelle DIY-filmstijl met minimale franje, een muzikaal stiefbroertje heeft, is het niet mumble rap maar Helado Negro (Roberto Carlos Lange). Het zou hem dan ook meteen de Noah Baumbach of Greta Gerwig van het genre maken, en niet in de eerste plaats omdat zijn lieve muzikale schetsen heerlijk in het gehoor liggen. Mumblepop? Allicht. Ook op Phasor is het weer smullen van de minimalistische en meditatieve liedjes, waarin het niet draait om pontificale sentimenten maar waar het gevoel zit in de kleinste details en veranderingen. Net als bij mumblecore. In het openingsnummer verstopt Lange al de eerste aanwijzingen. Hierin ontmoet Lupe Lopez, de mythische bouwster van Fender gitaarversterkers, Pauline Oliveiro, grondlegger van sonische meditaties: "zorg voor de kleinste details en heb de grootste impact. Maar het is niet alleen filosoferen wat de klok staat. Daarvoor zijn de ritmische songs te lekker en de zang te catchy. Op het Flores klinkt hij dan weer als de Spaanstalige incarnatie van Robert Wyatt. Helado Negro wordt echt alleen maar beter. (Stef Mul)

VERA SOLA

Peacemaker

Zie voor je: een gemaskerd bal, maar ten tijde van het Wilde Westen.

Met country swing dance in plaats van Barokese geschuifel. Voeg daar mysterieus gedrapeerde kledij aan toe en een laagje punk en klassiek, en je bent ongeveer in de juiste sferen voor de bijzondere muziek van Vera Sola. Ze maakt Gotische Americana, dus atmosferisch uitgerekte country vol huilende gitaren en haar emfatische stem. De upbeat ritmes maken dat de muziek nooit ondraaglijk zwaar klinkt. Liefhebbers van country, folk en blues moeten deze filmische plaat een kans geven! (Stef Mul)

TEDDY SWIMS

I've Tried Everything But Therapy

(Warner)

Marcus King, Chris Stapleton, Jelly Roll, Luke Combs, Rag'n'Bone Man en, ja ook, Post Malone: we mogen nu echt

gaan spreken over een wel hele opvallende rage! Giganten van mannen die eruitzien alsof ze net nog een kroeg kort en klein hebben geslagen. Maar achter al die gezichtstattoos en bierbuiken schuilen de kleinste hartjes - en enorme strotten waaruit fluwelen stemmen vloeien, alsof jaren aan whisky en sigaren de perfecte ziel en zaligheid hebben weten te stoken. En laten we eerlijk zijn: hebben we niet allemaal behoefte aan een behaarde, bebaarde en bekladde knuffelbeer die ons bezingt met de gevoeligste liederen over hartzeer en levensberouw? Teddy Swims past zeker in dit rijtje. Ook hij vindt een aanstekelijk midden tussen soul, blues en (country)pop, waarin hij vervolgens zijn nagenoeg perfecte stem - rauw en hees als een ro(c)ker, maar technisch onderlegd zoals de betere r&b zangers - heerlijk in het zonnetje kan zetten. De materie over een giftige relatie die op de klippen loopt mag dan zwaar zijn, het zijn stuk voor stuk aanstekelijke meebrullers! (Stef Mul)

TAPIR!

The Pilgrim, Their God and The King

(PIAS)

Het moet gek lopen, wil Tapir! niet in de lijst met grootste verrassingen van het jaar eindigen. Hun unieke geluid, die ik het beste kan omschrijven als een soort kunstfolk,

greep me namelijk onmiddellijk bij de lurven, om me na iedere luisterbeurt voldaan achter te laten, maar snakkend naar meer. Elke keer ontdek ik weer een nieuw zanglijntje die ergens ver weg op de achtergrond mee neuriet, gitaarspel dat inventief tegen elkaar in druist of een van de vele instrumenten die subtiel worden ingezet om deze in essentie bescheiden muziek toch grandeur mee te geven. In drie aktes creëert de band een wereld die tegelijkertijd intiem wordt beleefd, maar mythologisch is. Voor het zeskoppige wezen dat het is, worden er verrassenderwijs geen drums worden gebruikt buiten wat lichte percussie en een heerlijk oud drumcomputertje: precies één van die verrassende elementen, één van die perfect uitgedokterde tegenstellingen, die hun muziek mooi, meeslepend en ongeëvenaard fris doet voelen. (Stef Mul)

TEDDY'S HIT 👍
Scratch
(Excelsior)

Je zou de Amsterdamse indierockband Teddy's Hit best een vreemde eend in de Excelsior Recordings-bijt kunnen noemen. Alhoewel:

de muziek van dit creatieve trio doet soms ook wel denken aan de tegendraadse aanpak die Scram C Baby van datzelfde label altijd hanteert. Denk tuimelende ritmewisselingen en buitelandse tempo's. Denk puntige gitaarlijntjes, priemende licks en dwarse breaks en frisse, dansbare dub. Denk Television, denk Gang Of Four, denk Parquet Courts, denk Talking Heads. En inderdaad: denk Scram C Baby. Zie hier het muzikale kader. Terug naar dit onstuimige trio muzikanten: zanger/drummer Kick Kluiving, bassist Casper van der Lans en gitaarkunstenaar Tom Ogilvie. Na een single en een EP bracht Teddy's Hit in 2021 een fraai volwaardig debuut uit genaamd Painters. Nu is daar het tweede album. Scratch is zo mogelijk nog eigenzinniger. Nummers als X-Ray, Rooster in The Haze en Lemon zijn daar meer dan caleidoscopische voorbeelden van. Een gevalletje Scratch C Teddy's Hit, dus. Met de 'C' van chapeau. (Dennis Dekker)

LUISTERTRIP

THE LAST DINNER PARTY
Prelude To Ecstasy
(Island/Universal)

LP coloured, LP, CD

De indierockers van de Britse formatie The Last Dinner Party zijn niet voor één gat te vangen. In hun interviews refereren de eigenzinnige vrouwen naar muzikale voorbeelden als Kate Bush en David Bowie, al halen ze tevens inspiratie uit favoriete dichters en (gotische) romanschrijvers. Met teksten op het snijvlak van ironie en geloofwaardigheid, lijkt The Last Dinner Party in 2024 voor hun grote doorbraak te gaan. Uit de schaduw van The Rolling Stones, Hozier en Florence + The Machine, voor wie ze het voorprogramma al verzorgden. Zin in een stevige mix van barokke pop, glamrock, indie en klassieke muziek? Luister naar hun hit Nothing Matters en je weet wat voor (goed) vlees je in de kuip hebt. Ook nummers als Sinner, On Your Side en My Lady Mercy brengen dit debuut naar grote hoogtes. Kaartje gescoord voor Rock Werchter, Down The Rabbit Hole of hun uitverkochte show in Paradiso in juli? Neem deze bijzondere act dan in je op, want van deze veelzijdige dames gaan we de komende jaren nog veel horen. (Jelle Teitsma)

LUISTERTRIP

JOEL ROSS

nublues

(Blue Note/Universal)

LP, CD

Een vibrafoon is een moeilijk te temmen instrument. Door de aard van zijn klank snel dominant, zowel live als in de studio. De jonge (1996), in Chicago geboren vibrafoonspeler Joel Ross heeft het instrument prima in de klauwen. Op zijn vierde (!) album voor Blue Note zoekt hij de diepte van de blues op met bandleiden Immanuel Wilkins (altsaxofoon), Jeremy Corren (piano), Kanoa Mendenhall (bas) en Jeremy Dutton (drums). Special guest is Gabrielle Garo (fluit). Op Nublues staan zeven eigen composities en drie nummers van andere jazzgroottheden: 'Equinox' en 'Central Park West' van John Coltrane en 'Evidence' van Thelonius Monk. Dit laatste nummer is met name interessant door de langzaam verschuivende klankpatronen, zoals je die bijvoorbeeld bij Philip Glass kunt tegenkomen. Maakt Ross 'Post-bop'? Don Was (Blue Note Records), zegt het anders: "Joel is not only one of the preeminent instrumentalists of this era, but he is one of the greatest musical visionaries of his generation." Waarvan akte. (Fons Delemarre)

THE TIBBS

Keep It Yourself

The Tibbs zijn stiekem één van de leukste en meest consistente soul acts uit ons land, die ook daarbuiten

furore maakt in het livecircuit. Hun vintage geluid is tot in de puntjes geperfectioneerd, alsof je luistert naar Motown en Stax die elkaar ontmoette in een Amsterdamse steeg en daar een buitenechtelijk liefdeskindje hebben verwekt. Nee, origineel is het niet, maar labels zoals Daptone en Big Crown Records tonen niet voor niets al jaren dat men geen genoeg kan krijgen van retrosoul – en zeker als die gedaan wordt door zo'n goede live act als The Tibbs! (Stef Mul)

TZUSING

Green Hat

Tussen Shanghai en Taipei pendelt de electro-surrealist Tzusing. Met onheilspellend trage dreunen en

metalen drums schetst hij een primitief palet aan klanken en ritmes dat tegelijkertijd bezweert en beangstigt. De machinale beat en korte spurts aan overstuurde samples walsen met een oerkracht over je heen, inbeukend op je gevoel - maar je wilt wel dansen. Hoe noem je het? Ik zou het Troglodieten Techno noemen, of denk aan de industriële kant van Front 242 met de felheid van oude gabber, zonder de overdadige snelheden. Maar met genre-geneuzel doe je Tzusing niet genoeg eer aan: een uniek geluid in een overvol elektronisch landschap. (Stef Mul)

THE UMBRELLAS

Fairweather Friend

Dit viertal uit San Francisco debuteerde een aantal jaar geleden met een charmant naamloos album,

dat de jangle- en gitaarpop uit de vroege jaren negentig deed herleven. Deze frisse opvolger namen The Umbrellas in vier maanden tijd op. Frontlieden Matt Ferrera en Morgan Stanley wisselen elkaar opnieuw af met zang, wat het geheel van dit toch al ongecompliceerde, aanstekelijke en soms dromerige album vol prikkelende ritmes nog luchtiger doet maken. (Corné Ooijman)

THE VACCINES 👍
Pick-Up Full Of Pink Carnations
(Super Easy)

The Vaccines dreunen gewoon door. Het vertrek van twee oprichters – in 2016 al drummer Pete Robertson

en vorig jaar gitarist Freddie Cowan – en een rampzalige pandemie die de bandnaam toch een vies bijsmakje heeft gegeven, kan ze niet tegenhouden. Ook het geluid lijkt er niet onder te lijden – of in ieder geval door te veranderen. Of dat na zes platen een positief ding is? Daar kan je over discussiëren. Het is wederom rollende rock die uit garages komt – maar in het geval van The Vaccines is het de garage van de Johan Cruijff Arena. Groots opgezette songs dus, met vooral refreinen die erom smeken luidkeels gezongen te worden. Het is ontegenzeggelijk een kwaliteit om telkens weer een catchy refrein neer te pennen. Wat ik persoonlijk ook kan waarderen, is dat de groep het aandurft nuance aan te brengen via de teksten. Zo komen thema's als toxische masculiniteit en therapie aan bod. Is het genoeg om een zesde plaat te billijken? Iets met the eye en the beholder... (Stef Mul)

CHELSEA WOLFE 👍
She Reaches Out To She Reaches Out To She
(Concord)

Voor het vorige soloalbum van Chelsea Wolfe moeten we ruim vier jaar terug in de tijd,

want toen verscheen Birth Of Violence. Het was een album waarop de muziek van Chelsea Wolfe nog altijd donker en dreigend klonk, maar in muzikaal opzicht was het album ingetogener dan we van haar gewend waren. Op She Reaches Out To She Reaches Out To She keert Chelsea Wolfe terug naar een wat steviger en vooral heftiger geluid. Het is een zwaar aangezet geluid waarin naast de gitaren vooral de elektronica en de ritmes opvallen. Het klinkt bij vlagen loodzwaar, maar de heftige klanken passen prima bij de intense zang van Chelsea Wolfe en in de experimentele en meer ingetogen passages op het album is ook veel moois te horen. Met She Reaches Out To She Reaches Out To She voegt Chelsea Wolfe weer een opvallend album toe aan haar fascinerende oeuvre. (Erwin Zijleman)

LUISTERTRIP

LAVINIA MEIJER

Winter
(Sony Music)
 CD

Net als met haar voorstelling van het wintersprookje "The little match girl passion" begeeft harpiste Lavinia Meijer zich in winterse sferen met haar nieuwe album "Winter". Het thema wordt breed neergezet. Zo zijn 'Nunc dimittis' uit Rachmaninoff's All-Night Vigil en de Corpus Christi Carol van Britten te horen naast een deel uit de Pièces froides van Satie en Freezing van Philip Glass. Maar ook uitvoeringen van composities van Max Richter, Reyer Zwart, Nils Frahm en Lambert komen aan bod. Uiteraard allemaal in haar versie voor harp. Natuurlijk ontbreken ook eigen werken van Meijer niet op het album. Ondanks de verschillen tussen de werken maakt Meijer er één geheel van, waarbij soms de verstilling van de winterse sfeer hoorbaar is. Vooral 'A winter interlude' is daar een mooi voorbeeld van, waarbij de foto op de voorkant van het album een muzikale klank lijkt te krijgen. De meeste nummers speelt ze solo, maar op een aantal nummers ontstaat een mooie samenwerking met het Alma Quartet, Reyer Zwart, Nadia Sirota en het vrouwelijke a cappella ensemble Wishfull Singing. (Peter Simmers)

LUISTERTRIP

SLEATER-KINNEY

Little Rope

(Concord/Universal)

LP coloured, LP, CD

Tweede album sinds het vertrek van drummer Janet Weiss in 2019 van deze zeer gewaardeerde en invloedrijke vrouwenpunkband. Waren Corin Tucker en Carrie Brownstein op Path Of Wellness (2021) nog enigszins zoekende, op Little Rope klinkt het duo zeer gefocust en consistent. Hoewel een deel van de nummers al was geschreven, is het geluid op Little Rope volgens de bend zelf sterk beïnvloed door het onverwachte overlijden van Brownstein's moeder en stiefvader die tijdens de opnamen van de plaat verongelukten in Italië. Tegelijkertijd klinkt de muziek evenzeer anders vanwege de afwezigheid van het kenmerkende en eigenlijk onvervangbare drumwerk van Janet Weiss. Haar rol is deels overgenomen door door tourdrummer Angie Boylan, die nadrukkelijk niet wordt genoemd als bandlid, en producer John Congleton. De synthesizers die hun intrede deden op het door St. Vincent geproduceerde The Center Won't Hold spelen ook nu weer een belangrijke rol, maar de hoofdmoot wordt toch als altijd gevormd door het gitaarspel en de zang van de beide frontvrouwen. Sleater-Kinney keert niet terug naar het furieuze geluid van weleer, maar Little Rope rockt er nauwelijks minder om. (Marco van Ravenhorst)

YIN YIN Mount Matsu (Glitterbeat)

"Lord, you got me strung out on Eastern Intrigue," zong Todd Rundgren in 1975 met een goeie scheut cynisme. Waar hij zich destijds druk leek te maken over spiritueel

gezever in het algemeen, maar ook de westerse toe-eigening van culturen uit wat ze destijds nog de Derde Wereld noemden, word ik gallisch van al die hedendaagse bands die een soort werelddisco simuleren. Men neme een willekeurige cultuur buiten de eigen continentsgrenzen, giet er een psychedelisch discosausje overheen en je speelt op Lowlands gegarandeerd de Lima plat. Moet je net Yin Yin hebben, hoor ik je denken. Klopt, en ik ergerde me soms scheel. Maar ik zat ook te wippen op mijn stoel, want aanstekelijk werken die ritmes wel. En geroerd raakte ik stiekem wel door de huilende synth, en de altijd schitterende shamisen op Komori Uta, evenals het keelgezang en de rollende groove van het daaropvolgende nummer. Het tweede deel van het album kent meer van dit soort diepere soundscapes, waarin de groep durft af te stappen van de dansvloer. En een band die een heel nummer wijdt aan de buitenaardse timing van de legendarische Y.M.O.-drummer Yukihiro Takahashi kan weinig fout doen. Yin Yin, you got me strung out on Eastern Intrigue... (Stef Mul)

HET ZESDE METAAL

Het Langste Jaar (News)

Het Langste jaar is het negende album van de Belgische groep Het Zesde Metaal. De band rond zanger en gitarist Wannes Cappelle werd opgericht in

2005. In 2008 verscheen het eerste album, gezongen in west-Vlaams dialect. Cappelle ontpopt zich als de frontman van de band, die een wisselende bezetting kent. Constanten zijn naast Cappelle, bassist Robin Aerts en drummer Tim van Oosten. Ze maken atmosferische muziek, gedragen door de rustige stem van Cappelle. De muziek ligt ergens tussen Simple Minds en Raymond van het Groenewoud in, met een prominente plek voor toetsen en met een begeleidende gitaar. Het dialect is aanstekelijk, soms kan je het verstaan en soms ook niet. Ze traden al veel op en deden een theatertournee. Verder speelde Cappelle ook in de band Roosbeef, waarmee hij op tournee ging. Roos Rebergen, de zangeres van Roosbeef speelt af en toe mee. Verschillende albums werden goud in België. Mooi! (Erik Mundt)

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland gezien door onze medewerkers.

JORDAN WARD // MELKWEG, 14 DEC

In het kleine bovenzaaltje van de Melkweg, eentje die eigenlijk te klein is voor iemand die het afgelopen jaar volledig is opgeblazen, stond Jordan Ward dik ingepakt in een wollige flower-power trui te stuiteren over het podium. Ja, ook zijn optreden ging gebukt onder enkele kwalen van de hedendaagse muziekwereld, zoals een relatief korte speelduur en het ontbreken aan een backingband – wat even slikken was voor iedereen die zijn werkelijk BRIL-JANTE NPR Tiny Desk concert heeft gezien. Maar niet alleen zijn dat problemen die buiten de artiesten om liggen, het maakte zijn concert niet minder boeiend. Jordan Ward stroomt over van de energie, zijn songs zijn zo buitengewoon goed geproduceerd dat ze zelfs zonder liveband knallen en zijn fluwelen stem maakt je pardoes verliefd op de eerstvolgende persoon die jou in de ogen kijkt. Het maakt het wachten op een (hopelijke) fysieke release van zijn debuutplaat nog een stukje ondraaglijker. (door: Stef Mul)

LUISTERTRIP

SPRINTS

Letter to Self (City Slang)

LP coloured, LP, CD

De Kop is eraf; beginnen maar met dat Nieuwe Jaar. Hoe? De burens een kaartje Beekse Bergen cadeau doen, deze plaat, ja de elpee, opzetten en vol gas genieten van dit sterke introspectieve, zelf-reflecterende album dat ook u luisteraar een spiegel voorhoudt. Letter to Self is een louterend debuut van deze Ierse band met inhoudelijke songs die handelen over ervaringen en innerlijke strijd rondom identiteit, seksualiteit van schrijfster, zangeres, gitariste Karla Chubb. Pertinent niet meelijwekkend, verre van. Sprints bepaalt zelf haar muzikale koers en carrière. Prettig is de livemuziek atmosfeer die het album uitstraalt. Mede te herleiden tot de expressieve optredens die de band geeft en daarnaast heeft producer Daniel Fox (Gilla Band) het album een dynamisch gelaagd maar ook fris geluid meegegeven. Letter to Self is een verkwikkende, hectische plaat, gemaakt door vier enthousiaste nieuwkomers voor zowel dreunende moshpits als solo-meltdowns, die je het beste kunt horen als het volume luid staat. (Paul Maas)

On top of the BLUES

On Top of Blues tipt voor ons de beste albums in het blues- en rootsgenre. Viermaal per jaar brengen ze Dé Blueskrant uit die gratis verstrekt wordt bij podia, muzikwinkels en platenwinkels.

Erwin Java & Sean Webster - Java|Webster

Dit samenwerkingsverband tussen Erwin Java en Sean Webster is ontstaan nadat beide musici met elkaar klikten tijdens hun samenwerking aan de theatervoorstelling; The sound of the Blues & Americana. De mannen, die beiden een geweldige staat van dienst hebben sloegen aan het schrijven en blues is op dit album de rode draad. Zowel Java als Webster zijn mannen die weten wat ze willen en hebben hun krachten weten te bundelen, wat niet zonder slag of stoot ging. En juist die gezonde ambitie en onderlinge strijd [met heel veel respect voor elkaar] maakt dit album enorm spannend, gepassioneerd, gedreven en bij tijd en wijle euforisch.

Bjørn Berge – SteelFingerSlim

De Noorse blues/gitaar-maestro Bjørn Berge heeft de laatste jaren de smaak te pakken. Het album 'Who Else?' verscheen in 2019 en 'Heavy Gauge' in 2021. Deze bluesveteraan kreeg door de lovende kritieken op zijn nieuwe albums en zijn vele optredens de smaak weer te pakken. Zijn nieuwste release 'SteelFingerSlim' bevat wederom zijn bekende ingrediënten; 'fenomenaal rauw 12-snarig gitaarspel, ballads, groove, blues, mooie covers and a zijn gruisige bronzen stemgeluid. Berge speelt grenzeloze blues en weet op wonderbaarlijke wijze op elk album weer te vernieuwen waarop stijlen als funk, pop en rock door elkaar gehusseld worden. Dit album zal ongetwijfeld trouwe fans als nieuwe volgers van Berge's muziek aantrekken.

Daniëlle Nicole - The Love You Bleed

Bassist en vocalist Daniëlle Nicole, afkomstig uit Kansas City vormde Trampled Under Foot, met haar twee broers. Haar solocarrière begon met de release van Wolf Den [2015] en Cry No More [2018] een album dat werd genomineerd voor een Grammy. Nicole is opgenomen in de Kansas Music Hall of Fame en de South Canada Blues Hall of Fame. Daarnaast heeft ze zeven Blues Music Awards ontvangen. The Love You Bleed staat boordevol liefde, verlies, wil, vastberadenheid en alle andere dingen die met liefde samengaan. Nicole heeft respect en bewondering gewonnen in de Amerikaanse bluesscene vanwege haar soulvolle, inventieve spel en onvermoeibare werkethiek. Nicole zet met dit album een reuzenstap gezet om een heuse 'leading lady' te worden in de scene.

De krenten uit de pop

Bill Ryder-Jones - lechyd Da

Bill Ryder-Jones maakte deel uit van de eerste editie van de Britse band The Coral, maar verliet die band na een paar albums voor een solocarrière. Dat leverde de afgelopen 13 jaar een aantal heel behoorlijke albums op, maar ze staan

vanaf nu allemaal in de schaduw van lechyd Da, dat terecht is bejubeld door de Britse muziekpers. Bill Ryder-Jones schreef voor lechyd Da een serie tijdloze songs vol melancholie, maar het zijn ook songs van een bijzondere schoonheid. Die bijzondere schoonheid komt vooral aan de oppervlakte wanneer Bill Ryder-Jones zijn songs voorziet van fascinerende en wat Beatlesque strijkersarrangementen, die de songs op het album tot grote hoogte laten stijgen. Het talent van Bill Ryder-Jones was er altijd al, maar zo goed als op lechyd Da was hij nog niet.

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.

De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Nailah Hunter – Lovegaze

Lovegaze van Nailah Hunter is een album dat moeilijk in woorden is te vangen. De Amerikaanse muzikante verwerkt net zo makkelijk invloeden uit de new age en de ambient als uit de R&B, de folk en de jazz en laat de klanken van haar harp samenvloeien met atmosferische elektronische soundscapes en bijzondere triphop achtige ritmes. Ook in vocaal opzicht klinkt het album van Nailah Hunter door haar geschoolde stem verre van alledaags, waardoor het even duurt voordat alles op zijn plek valt. Als dit eenmaal is gebeurd blijf je nieuwe dingen horen in de muziek van Nailah Hunter en wordt het dromerige maar ook razend spannende Lovegaze alleen maar mooier en interessanter.

Hannah Ellis – That Girl

De Amerikaanse muzikante Hannah Ellis draait al even mee als songwriter voor anderen, maar met de release van haar debuutalbum That Girl is het tijd geworden voor haar eigen plekje in de spotlights.

De muzikante uit Nashville,

Tennessee, heeft een countrypop album gemaakt dat de liefhebbers van het genre precies geeft wat ze willen horen. That Girl vermengt een authentiek rootsgeluid met een aangenaam laagje pop, wat perfect past bij de mooie stem van Hannah Ellis, die is gemaakt voor het genre. De songs van de Amerikaanse muzikante zijn aanstekelijk en licht verteerbaar, maar zijn ook van hoog niveau. Hannah Ellis levert met haar debuutalbum een in kwalitatief opzicht uitstekend album af, dat de lat in het genre direct behoorlijk hoog legt.

DEADMAU5 REISSUES OP VINYL

In de wereld van de elektronische muziek is deadmau5 al bijna twintig jaar een bekend gezicht. Met dank ook aan de helm met enorme muizenoren die Joel Thomas Zimmerman (zijn echte naam) live altijd draagt. Maar deadmau5 is meer dan die gimmick alleen, want al sinds zijn debuut in 2005 bereikt de Canadese producer met zijn grensverleggende mix van progressive house, electro, trance en dubstep een groot publiek, zowel op de dansvloer als in de huiskamer. In afwachting van nieuw werk brengt zijn eigen label mau5trap de komende maanden drie albums uit op vinyl. Het gaat om heruitgaven van for lack of a better name, 4x4=12 en > album title goes here <. Allemaal op dubbel gekleurd vinyl in een fraaie uitklaphoes.

(Peter van der Wijst)

for lack of a better name

Het vierde album for lack of a better name uit 2009 leek aanvankelijk niet het hoge niveau van voorganger random album title uit 2008 (met geniale tracks als Brazil [2nd edit] en Faxing Berlin) te halen, maar mag bij nader inzien toch tot het betere werk van Deadmau5 gerekend worden. De single Ghost 'N Stuff (met Rob Swire) is nog steeds een knaller, maar het is vooral afsluiter Strobe die in 10:35 minuten precies laat horen waar Deadmau5 voor staat: beukende beats combineren met warme melodieën.

4x4=12

Op 4x4=12 uit 2010 keert Deadmau5 terug naar zijn roots: progressive house. Het tempo ligt een stuk hoger dan op vorige platen en op veel nummers gaat de beuk er flink in. Hoogtepunten wat mij betreft zijn Raise Your Weapon dat halverwege transformeert in een dubstep-killer en Animal Rights dat vanuit één beat toewerkt naar een climax. Van de subtiele opener Some Chords tot afsluiter Everything Before is 4x4=12 een proeve van bekwaamheid waarvoor Deadmau5 glansrijk slaagt.

> album title goes here <

Na het betere beukwerk op voorganger 4x4=12 vaart Deadmau5 op > album title goes here < uit 2012 een wat rustigere koers. Natuurlijk gaan zo nu en dan de remmen los, maar het is wat poppier allemaal. Luister maar eens naar Professional Griefers en het absolute prijsnummer The Veldt (met Chris James) dat 8:26 minutenlang betoverend mooi is en in de korte versie de Canadees een wereldhit opleverde. Het album wordt richting einde wat experimenteler (zo komt ook hiphop langs), maar hiermee laat Deadmau5 zien dat hij van alle markten thuis is.

In de afgelopen edities keken we vooruit naar de verborgen parels op het ESNS-programma. Dan is het nu niet meer dan logisch dat we terugblikken op een paar bands van eigen bodem die ons kippenviel gaven op een van de podia!

DROOM DIT

Ontluisterend eerlijk, therapeutisch bijna. Zo zou je teksten van Sam de Laat's Droom Dit kunnen omschrijven. Zo voelt een optreden van de band ook, waarbij hun elektronische glamouresque punk je vanaf moment één bij de strot grijpt, daar een krop van jewelste achterlatend. Het heeft iets theatraals, maar zoals de beste acts uit de jaren 80 dat konden. Het kan niet anders of er volgt snel een album.

HIQPY

Het giert, het kraakt en als de mist van de gitaren optrekt, schalt dat schitterend de stem van frontvrouw Abir Hamam. Het is eigenlijk niet te geloven dat de band nog zo kort bestaat, zelfs geen enkel nummer op Spotify heeft staan en nu al zo ijzersterk klinkt. Het is een beetje shoegaze a la Slowdive, maar als je zelfs wat grunge-elementen gaat herkennen, besef je dat je eigenlijk zit te luisteren naar een liefdeskind van Kurt Cobain en Gwen Stefani uit haar No Doubt tijd. Waanzinnig goed en het kan slechts een kwestie van tijd zijn totdat er heel veel muziek, zij het digitaal, zij het op plaat gedrukt, uit hun stal komt.

ROLROLROL

Ooit was het een nummer op een plaat van Jameszoo met het Metropole Orkest, uitgebracht door Flying Lotus' toonaangevende Brainfeeder label. Nu is het een voltallige band geworden. Althans, zo klinkt het. Eigenlijk zijn het boezemvrienden Jameszoo en Niels Broos, de absolute Nederlandse toetsenvirtuoos, samen die een spervuur aan synthesizer idioterie op je afvuren. Tegelijkertijd jazzy, funky en dansbaar – en muzikaal allemaal van de bovenste klank. Zo bewijst het duo wederom tot de grootste geluidstovenaars van ons land te behoren. Luisteren als je houdt van funky solo's, electro-beats én Jamie Woon – wie kent hem nog?

Achter De Schermen

bij Jan Donkers, o.a. journalist

Door: Jurgen Vreugdenhil

Elke Mania proberen wij u weer op een heldere manier te voorzien van informatie over de laatste releases en met leuke rubrieken, maar altijd wel in de wetenschap dat we schatplichtig zijn aan Jan Donkers. Eind jaren zestig was hij één van de eerste die een serieuze draai aan de muziekjournalistiek wist te geven. Hij versloeg de actualiteit, schreef over sport en maakte reportages. Vele verhalen, boeken, reizen, radio- en tv programma's later is hij nu 80 en zitten we om de hoek van zijn huis in Amsterdam Zuid in café Wildschut om het er allemaal eens over te hebben.

Jan, je bent vorig jaar gestopt met je laatste radioprogramma bij 40Plus en NH Gooi, hoe vul je tegenwoordig je dagen?

Opruimen. Ik heb zoveel materiaal verzameld, en elke keer probeer ik een stapeltje te verwerken. Ik heb mijn LP verzameling uitgedund tot een rijtje hoogtepunten wat ik daadwerkelijk nog draai, ik had verschrikkelijk veel. Tot recent kreeg ik van alles wat uitkwam de eerste persing binnen, die verzameling groeide uit mijn huis. Daarnaast heb ik zoveel aantekeningen, opnames en documenten. Probleem is dat ik bij elke stapel weer mee teruggenomen word in de tijd. Soms op het pijnlijke af, dan gebruik ik elk excuus om er weer even van af te zijn. Ik kom documenten tegen van mijn moeder, over wie ik nog een boek wil schrijven, dat gaat af en toe diep.

Maar ook bijvoorbeeld de documenten van een reis naar Bolivia, waar we voor een reportage de laatste meters en minuten van Che Guevara hebben herbeleefd. Wadend door de rivier, vooral zorgend dat de apparatuur niet nat werd. We volgden Che's dagboek, die vlakbij zijn schuilplaats een ontmoeting met een "dwergachtige herderin met krop" beschrijft. Wat denk je, diezelfde vrouw staat daar, twintig jaar ouder, en herinnert zich alles nog over El Santo Che, de heilige Che. Fantastische belevenissen, dat komt dan allemaal weer terug, en zo wordt het stapeltje om op te ruimen maar heel langzaam minder.

Is er tegenwoordig nog ruimte voor dat soort journalistiek?

Nee joh, er is geen geld. Er is talent genoeg, dat is niet het probleem, maar het geld om dingen te maken is er niet. Toen Noriega Panama uitvluchtte riep de eindredacteur: we moeten er naar toe, wie spreekt er Spaans? De volgende dag zat ik in het vliegtuig. Nu gaat alles vanachter het bureau. Het geld gaat naar spelletjes en andere onzin.

Is dat in de muziek hetzelfde? Je drong door tot een niveau waarvan we alleen maar kunnen dromen. Je hebt Gram Parsons gesproken, John Lennon, noem maar op....

Zeker, maar dat was ook aan hun kant gemakkelijker, ze waren veel toegankelijker. Als je naast John en Yoko aan het bed in het Hilton wou zitten kon je zo doorlopen. Gram Parsons heb ik wel voor moeten drammen trouwens. Ik was eigenlijk in Amerika voor de presidentsverkiezingen van 1972. Ik had het zo gepland dat ik drie dagen niks had en snel door kon naar L.A. In goedkope hotels geslapen, zodat er wat geld overbleef voor die extra trip.

Zou je het nu nog willen doen? Is het nog steeds leuk?

Ik vind de muziek nog steeds geweldig, toen ik mijn radioshow nog had hield ik alles bij. Dat wordt misschien iets minder maar ik doe het nog steeds graag. Achter de muzikanten aan dat hoeft niet meer zo. Het is afstandelijk geworden, moeilijk bereikbaar. En ik word er natuurlijk wel iets te oud voor.

Ook voor een radioshow?

Ach, daar ben ik mee gestopt omdat ik zelf wel eens een beslissing wou nemen. Meestal rolde ik overal in en uit. Nu dacht ik zelf op een dag, het is wel mooi geweest. En ik stopte, en een klein tijdje later lag ik in het ziekenhuis. Niks ernstigs, maar wel een teken dat mijn beslissing de juiste was.

In eerdere interviews gaf je aan dat Gene Chandler's Duke Of Earl eigenlijk de eerste kennismaking met Amerikaanse muziek was, en bij jou het vuur voor die muziek deed ontbranden.

Via Radio Luxemburg. Wij hadden hier de Selvera's, de Fouryo's en heel misschien een beetje Fats Domino. Die laatste is fantastisch natuurlijk, maar

verder kwam het echte werk niet aan bod. Radio Luxemburg werd mijn schatkamer, zachtjes op de transistorradio. Gene Chandler, Sam Cooke en vooral The Drifters.

Wat vind je van de huidige lichtung eigenlijk, Beyonce om maar iemand te noemen?

Ik zat laatst in een TV uitzending over Aretha Franklin, samen met Shirma Rouse die nummers van haar deed, geweldig was ze. Weet je wat de meeste zangers en zangeressen missen tegenwoordig? De kerk! Aretha, Sam Cooke, noem ze maar op, allemaal diep geworteld in de kerk.

Kwam door die muziek ook je liefde voor Amerika tot stand? Of was die er al eerder?

Nee, dat werd al veel eerder geplant, door mijn moeder. Na de oorlog waren er plannen bij mijn ouders om naar de VS te gaan emigreren, in 1948. Mijn vader was ongeschoold en sprak geen Engels, dus daar zagen ze toen toch maar vanaf. Ik heb er nog een boek over geschreven, Donkeyville, een fictief verhaal hoe mijn opgroeien er in Amerika uit had kunnen zien. Ik heb er natuurlijk veel gewerkt (Jan werkte aan de universiteiten van Austin en Berkeley-red), en heb er veel gereisd en gezien, dus dat is goed gekomen.

Het is een hectische tijd in de VS, er zijn weer spannende verkiezingen op komst, zou je die weer willen verslaan?

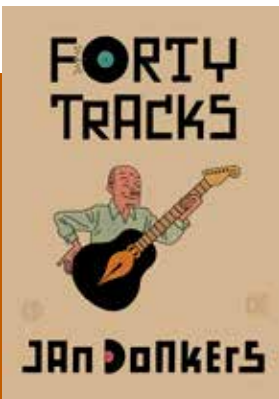
Dolgraag. Ik zou ook meteen weten waar ik heen zou willen, Oregon. Een zeer boeiende staat. De westkant, rond Portland, is misschien wel het meest progressieve gedeelte van de VS, de oostkant weer het meest conservatieve. En het is er werkelijk prachtig.

We zeiden het al eerder, je hebt ontzettend veel boeiende mensen gesproken en verslag gedaan van historische gebeurtenissen. Wie heb je gemist, wie had je echt nog willen spreken?

Norman Mailer. Ik heb hem via Joost Zwagerman ontmoet op een literair festival in Amsterdam en vertelde hem dat ik hem wilde interviewen. Ik kreeg zijn nummer in New England en ik moest maar bellen als ik er was. Aangezien ik er toendertijd vaak kwam, zag ik mijn kans schoon. Maar helaas, drie maanden later, voordat ik er geweest was, overleed hij.

Gram Parsons

Jan Donkers (Amsterdam-Noord, 1943) is journalist, auteur en radio-dj, wat hem betreft in deze volgorde. Hij was redacteur van Propria Cures, Hitweek en De Revisor en publiceerde zestien boeken, fictie en non-fictie, waaronder Mijn muziek en Rock-'n-roll voorbij de midlife crisis. Daarnaast werkte hij als vertaler, toneelschrijver en als radiomaker bij de VPRO en schreef dikwijls voor de Volkskrant, HP/de Tijd en NRC Handelsblad. Al meer dan een halve eeuw draait hij plaatjes voor de radio (meest recent bij NH Gooi en 40up radio) onder het motto old dj's never die, they just change stations. Zijn laatste boek is: Forty Tracks, Uitgeverij Concertobooks

REISSUES

DROP NINETEENS Delaware

Drop Nineteens kan zich in Nederland niet in een grote belangstelling verheugen. Toch was er een tijd, tussen 1990 en het opheffingsjaar 1995, waarin dit shoegaze-vijftal uit Boston zich mat met Britse tegenhangers Ride, Slowdive en My Bloody Valentine. Dit gevecht om de grootste geluidsmuur resulteerde in twee albums: het inmiddels iconische Delaware (1992) en National Coma (1993). Na het vorig jaar uit het niets verschenen 'comebackalbum' Hard Light, verschijnt nu ook een reissue van het genoemde en jubilerende debuutalbum. Kan niet anders, alleen al het daarop aanwezige, heerlijk dreinende Kick the Tragedy zal de populariteit van deze prima band weer doen toenemen. (Cees Visser)

BILLIE MARTEN Writing of Blues & Yellows

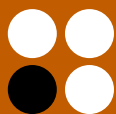
De Britse singer-songwriter Billie Marten was pas zestien jaar oud toen ze haar debuutalbum Writing Of Blues &

Yellows opnam, maar het weerhield haar er niet van om een in kwalitatief opzicht hoogstaand album af te leveren. Billie Marten heeft inmiddels vier albums op haar naam staan, maar haar debuutalbum blijft een heel speciaal album, dat nu in een gelimiteerde oplage is verschenen in een fraaie luxe-editie op vinyl. (Erwin Zijleman)

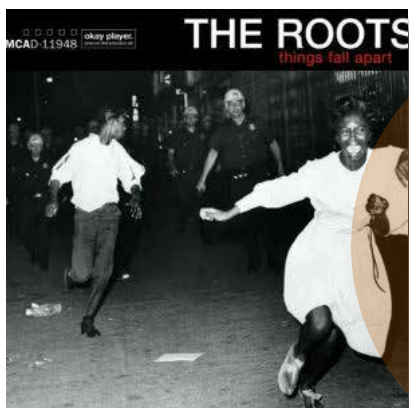
VARIOUS Tokyo Riddim

Een prachtig vormgegeven verzamelalbum met daarop Japane flirts met Caribische invloeden, een fenomeen dat zich klaarblijkelijk vanaf midden jaren 70 regelmatig voordeed. Maar verwacht geen echte dub. De muziek is eerder die sublieme mix tussen soft-rock, synth-pop en fusion jazz waarin de Japanners destijds grossierde. Maar dan met een skank gitaartje en one drop drums. De geselecteerde songs, zoals Junko Yagami's Johannesburg, zijn overigens stuk voor stuk City Pop collectibles, dus fans van dat genre weten wat hun te doen staat! (Stef Mul)

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 1999.

THE ROOTS Things Fall Apart

Ook toen hing de wereld aan een zijden draadje, en niet alleen omdat we bang waren dat alle computers uit zouden vallen op 31/12, klokslag 00:00. Er waren genoeg misstanden te vinden, ook al denken we nu graag met wat ontrechte nostalgie terug naar de jaren 90 als een betere tijd. Als er één groep het kwaad van de wereld in scherpe teksten te vatten, was het wel The Roots. Black Thought was toen – en is nog steeds – een van de meest belezen en welbespraakte tekstschrijvers ter wereld en muzikaal, aangevoerd door drummer en wandelende muziekencyclopedie Questlove, behoorde de groep altijd tot de top van de hiphop. En laten we niet vergeten dat The Roots met 'You Got Me' een grotere hit kende dan 'The Seed (2.0)'. Things Fall Apart was een sober maar geweldige samengestelde topplaat van het jaar 1999.

CLASSIC JAZZ VINYL

(door: Stef Mul)

Elke maand worden er briljante jazzreleases uit het rijke verleden opnieuw beschikbaar gemaakt. En dat is maar goed ook, want de originelen zijn vaak onvindbaar of onbetaalbaar. In al het vinylgeweld is een klein overzichtje echter geen overbodige luxe...

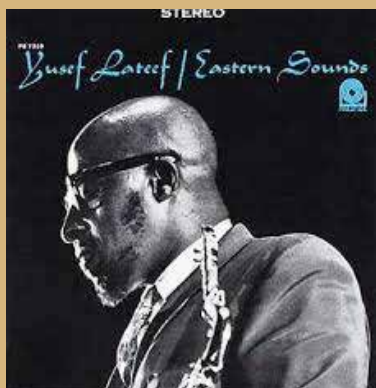

John Coltrane – Soultrane

De plaat waar Coltrane officieel Sonny Rollins' positie als meest toonaangevende tenorsaxofonist leek over te nemen. Hij begaf zich nog wel met twee voeten in de aarde van de hardbop, maar je hoorde al een eerste flirt met de vrijgevochten vorm die hem later op eenzame spirituele hoogten zou zetten. Luister maar zijn furieuze versie van de oubollige standard Russian Lullaby, en je hoort die onhoudbare drang om te ontregelen en te vernieuwen.

Bill Evans Trio – Moon Beams

Och, Bill Evans en ballades zijn een hemels huwelijk. En laat Moon Beams er nou vol mee staan. Zijn solo's vertellen hele liefdesverhalen, zijn harmonieën resoneren als engelengezang. Moon Beams is als een droomwereld waaruit je niet wilt ontwaken. Benieuwd naar of fan van de legendarische pianist? Dan mag Moon Beams écht niet ontbreken.

Yusef Lateef – Eastern Sounds

Lateef onderscheidde zich al vroeg door zijn wijde blik op de verschillende geluiden in de wereld, iets wat hij kracht bijzette door het gebruik van niet-westerse instrumenten. Op Eastern Sounds haalt hij deze invloeden niet alleen in woord aan, maar zijn de invloeden uit het Midden-Oosten duidelijk hoorbaar. Bijzonder zijn de twee covers van filmthema's, waarbij vooral Love Theme From Spartacus – briljant gesampled door Nujabes – in het oog springt.

DESERT ISLAND DISC

LOU REED

Hudson River Wind Meditations *(Light in the Attic)*

2LP coloured, 2LP, CD

Het zou zijn allerlaatste soloalbum worden (het album Lulu dat hij samen met Metallica maakte niet meegerekend): Hudson River Wind Meditations (2007). Het muzikale (en levens)pad van Lou Reed was kronkelig. Niet zelden schetste Reed de zelfkant van de samenleving. Met The Velvet Underground en albums als Berlin. Maar de laatste jaren van de in 2013 overleden musicus, zou Reed volgens zijn partner Laurie Anderson dagelijks aan tai chi en yoga doen. Letterlijk tot het moment van zijn dood. Lou Reed creëerde Hudson River Wind Meditations aanvankelijk voor zijn eigen meditaties en die van zijn medestudenten. Bij het beluisteren van het album doemt de vergelijking Metal Machine Music op. Ook hier is sprake van soundscapes, maar van een geheel andere orde. Het grootste deel van het album wordt gevormd door twee lange stukken die beiden ongeveer een half uur duren: Move your Heart en Find Your Note. Nummers die weinig veranderen van structuur maar die een hypnotiserend effect op de luisteraar hebben. Muziek die niet als songs te zien zijn maar die je op de achtergrond aanzet, om tot rust te komen of te mediteren. Niet het meest toegankelijke werk van Reed maar je wordt er toch in meegenomen. (Ron Bulters)

Band on the Run

PAUL McCARTNEY & WINGS

Expanded 50th Anniversary Edition
Out 2nd February 2024

The classic album will be available alongside
never-before-heard "underdubbed" mixes

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC

PAUL MCCARTNEY

Band On The Run (50th Anniversary Half Speed Master LP)

(UNIVERSAL)

LP, 2CD

Band On The Run wordt door velen gezien als een van de hoogtepunten en misschien wel als het hoogtepunt in McCartneys post-Beatles tijd. Nadat Band On The Run al eerder in de Archive-reeks uitkwam, krijgt het opnieuw een speciale behandeling. Ditmaal wordt de plaat ter gelegenheid van de vijftigste verjaardag opnieuw uitgebracht in een aantal variaties. Zo komt er een half-speed versie op lp en een dubbel-cd, waarop naast de originele plaat een onderdubbed-versie te vinden is. Er is voor de originele plaat gekozen voor de Amerikaanse tracklisting en dat betekent dat Helen Wheels te vinden is tussen No Words en Picasso's Last Words.

Deze in december 1973 verschenen plaat bevat naast Helen Wheels natuurlijk klassiekers als Jet en Let Me Roll It en het titelnummer. Nummers die lange tijd tot het standaardrepertoire hoorden van Macca. De andere nummers mogen er overigens ook zeker zijn. Het catchy Mrs. Vandebilt (Ho-hee-ho...), Picasso's Last Words (Drink To Me), dat geschreven werd naar aanleiding van de opmerking van Dustin Hofman of McCartney on the spot iets kon schrijven en een persoonlijke favoriet Nineteen Hundred And Eighty-Five. Jazeker, Band On The Run is nog steeds een heerlijke plaat!

Op de extra schijf is zoals genoemd een onderdubbed-versie van het album te vinden: een kale, ruw gemixte versie van de plaat zonder de orkestoverdubs. Deze mix werd in oktober 1973 gemaakt door Geoff Emerick, McCartneys vaste geluidsengineer. Denk bij het woord 'ruw' overigens niet aan een ongebalanceerd geheel, iets dat al te beluisteren was op de vooruitgeschoven kale versie van het titelnummer. Hier is de nummervolgorde gevolgd als op de originele opnameband, iets dat een geheel nieuwe luisterervaring oplevert.

Bovenstaande houdt in dat deze fraaie heruitgave weldegelijk iets nieuws te bieden heeft en daarom de aanschaf zeker waard is. (Hermen Dijkstra)

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend.

DIGGING IN THE CRATES – A HIPHOP HISTORY SOULS OF MISCHIEF

93 'til Infinity

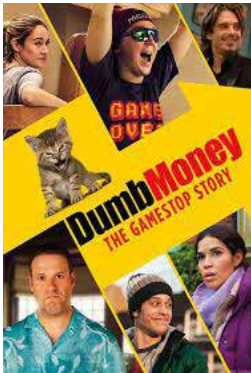
Het eeuwige leven, toch hetgeen waar de kunsten zich vaak op fixeren. Zouden fotografie en film wel zijn ontstaan als we niet stiekem hoopten onze ervaringen en geliefden vast te leggen, en zo een plekje te reserveren voor wat ten minste lijkt op een eeuwigheid? Zijn de teksten van een lied of de muziek geperst op een plaat daarin anders? Een plaat die appelleert aan een vorm van oneindigheid, is het debuut van de west coast hiphop groep Souls of Mischief. Al lijkt het hun vooral te doen om voor eeuwig te chillen, zoals jongelui met nog een heel leven voor zich ook horen te doen. Het titelnummer is toevallig ook de voornaamste kandidaat om het een eeuwigheid uit te houden. Het is zo'n nummer dat van een sterk debuut een legendarische plaat maakt, eentje die voorsnog heeft bewezen generaties te overstijgen. Hedendaagse rap giganten zoals J. Cole, Kanye West, Freddie Gibbs en Joey Bada\$\$ hebben ieder hun liefde voor het nummer en de werkelijk briljante beat laten blijken, waarmee we in ieder geval weten dat er nog wat nieuwe generaties door zullen worden aangestoken. Maar ook de rest van het album is subliem, vol vette jazzy samples, harde drum breaks en scherpe lines. Des te frappanter is het feit dat Souls of Mischief qua succes daarna eerder in een beetje in de vergetelheid lijkt te zijn geraakt, waarbij geen enkel album in de buurt kwam van deze. Gelukkig is daar altijd nog 93 'til Infinity, tot in de oneindigheid. (Stef Mul, since 93 - 'til infinity?)

FILMS

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

DUMB MONEY
Regie: Craig Gillespie
| Cast: o.a. Paul Dano,
Pete Davidson, Seth
Rogen

Een economische comedy of het absurde verhaal van hobby-beleggers die onder aanvoering van Keith Gill (de altijd sterke Paul Dano) de grootste investeringspartijen van

Amerika leken te vloeren. In de geest van The Big Short, maar nog iets luchtiger en doordrongen van hedendaagse popcultuur. Maar met dezelfde

verdrietige boodschap: de (Amerikaanse) banken en aandelenmoguls hebben altijd alle touwtjes in handen, for better or for worse. (Stef Mul)

ANATOMY OF A FALL
Regie: Justine Triet
| Cast: o.a. Sandra
Hüller, Swann Arlaud,
Milo Machado-Graner

Een film waar we niet te veel over willen verklappen, zo diepgevoelig en genuanceerd is deze film geschreven en geschoten. Op het

eerste oog een murder mystery of courtroom drama, gaat de film eigenlijk veel dieper in op de enorme complexiteit van familierelaties en de menselijke geest. Opvallend detail: de eerste acteur die wordt genoemd in de eindcredits, is de hond. Iedereen die de film heeft gezien, weet waarom. Oscarwaardig (de rest van de film ook).

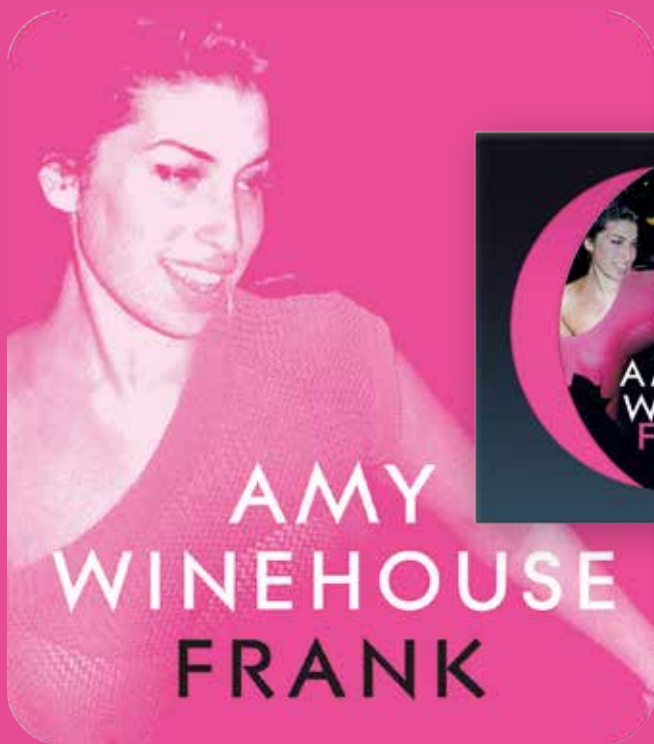

THE LONELIEST BOY IN THE WORLD
Regie: Martin Owen
| Cast: o.a. Max
Harwood, Hero
Fiennes Tiffin

Het absurde idee van vriendschap met een (on)dood persoon als allegorie voor de menselijke psyche gevangen in sociale constructen, je ziet

het steeds vaker. Zo zagen we Daniel Radcliffe als lijk aanspoelen op een onbewoond eiland in Swiss Army Man (2016) of een relatie met een zombie in Warm Bodies (2013). Daar komt nu een vreemd-lief verhaal over het verwerken van verlies en rouw bij. Voor wie zijn films zwart-komisch heeft!

AMY'S DEBUUTALBUM VOOR HET EERST VERKRIJGBAAR ALS PICTURE DISC LP

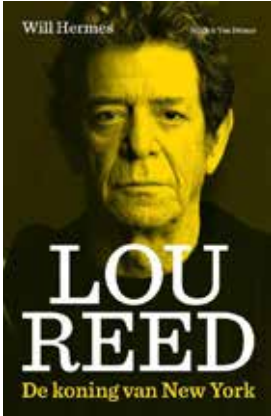

The — 7" Singles 1966-1971 Rolling Stones

- 18 x 7" single boxset
- 32-page book with extensive liner notes
- Set of 5 postcards + full colour poster

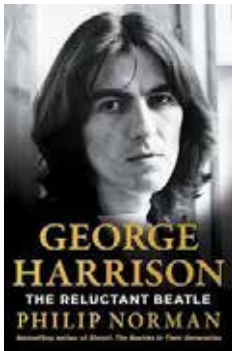
BOEKEN

LOU REED De Koning van New York

Lou Reed is de Godfather van vele dingen. Van proto-punk, van New York en uiteindelijk misschien zelfs Tai Chi. Dat hij zich niet liet vangen door een enkel genre of (wind) richting, beschreven we eerder in dit nummer al met Hudson River Wind Medita-

tions, een laatste album waarop de voormalig wilderbras zich van een buitengewoon meditatieve kant laat zien. Het is ook tekenend voor iemand die als een koning over de ruigste straten die New York ooit heeft gekend paradeerde en de wereld voorzag van rebellerende kunst met onder andere Andy Warhol: aan het einde van een wervelend leven brengt hij rust en kalmte in een stad die nooit slaapt. Een leven dat nu dus in al zijn markante volledigheid is opgetekend in een biografie, een goeie tien jaar na zijn dood. Natuurlijk lees je over de glam, het nihilisme en de avant-garde van The Velvet Underground en Warhol – en alle geweldige anekdotes die daarbij horen. Maar vooral lees je over wat er nog meer schuilging achter de unieke ziel Lou Reed, van mystieke muzen tot zijn liefde voor de metro's van New York. Alles is op schitterende, gevoelige en vaak ook humoristische wijze neergepend door schrijver Will Hermes, nu vertaald naar het Nederlands. (Stef Mul)

PHILIP NORMAN George Harrison

George Harrison was misschien wel de meest mysterieuze Beatle, een man voor wie de faam een vloek kon zijn en wiens genialiteit niet altijd op waarde werd geschat. In dit boek worden zijn mysteries onthuld – of misschien nog groter. Een boek dat je bovendien ook

leest voor diens schijver, Philip Norman. Inmiddels in de 80, was hij al aanwezig in de levens van The Beatles tijdens de swinging sixties. Dus ook toen Harrison woedend wegliep tijdens de opnames van

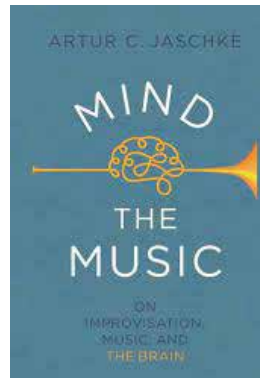
Let It Be, klaar om de band te verlaten. Norman zou de verschillende leden – of mag hij ze inmiddels zijn vrienden noemen? – blijven volgen. Je zou gerust mogen stellen dat dit, na biografieën over Lennon en McCartney, een levenswerk is. Een genuanceerdere, completere blik krijg je niet. (Stef Mul)

DENKEN IN HET DONKER MET...

In deze fijne nieuwe reeks worden de filmmakers op filosofische, essayistische wijze onder de loep genomen. Bewuste – en onbewuste – stijlkeuzes die grootse, betekenisvolle gevolgen hebben worden ontrafeld en de lezer krijgt handvatten om de films vanuit andere invalshoeken te bekijken.

Wat zette Sofia Coppola aan tot het maken van *Lost in Translation* en wat leert de films ons over de menselijke psyche in de hedendaagse maatschappij? Wat bewoog de feministische filmmaker Chantal Akerman ertoe zich steeds verder van het filmmedium af te bewegen? Het zijn heerlijk compacte boekjes voor een prachtige prijs. De volgende in de serie behandelt Agnès Varda, een filmmaker die van een kiezelsteen nog een schitterend verhaal zou kunnen maken. (Stef Mul)

ARTUR C. JASCHKE Mind the music

Het is natuurlijk leuk om over de levens en gedachten van al die beroemde, bijzondere artiesten te lezen, maar zonder jou – de luisteraar – zou hun werk allemaal voor niets zijn. Daarom is het net zo interessant om te leren over de werking van ons brein tijdens het

luisteren van muziek. Jaschke dook in ons oer-menselijk vermogen om geluiden te herkennen, en specifiek ons vermogen te improviseren. Dan bedoel ik niet alleen een solo op de gitaar, maar de algemene creatieve vaardigheid die in ons allemaal zit om op ieder moment van de dag op verrassende situaties in te spelen. Zo legt hij een intrigerend verband tussen het luisteren naar en maken van muziek en de meest alledaagse dingen. (Stef Mul)

Vrouwen en componeren

(door: Peter Simmers)

Waarom zijn er in de voorgaande eeuwen zo weinig vrouwen die gecomponeerd hebben? Het antwoord op die vraag is niet zo moeilijk als je kijkt naar de wijze waarop de samenleving in de periode werkte. De man bepaalde namelijk wat wel en niet kon. Treffend voorbeeld hiervan is de vader van Fanny en Felix Mendelssohn die zijn dochter meedeelde dat muziek voor Felix zijn beroep zal worden maar dat het voor haar 'een versiering van het leven' zal blijven. Felix deed daar nog een extra schepje bij door te stellen dat ze 'pas denkt aan muziek als haar huiselijke plichten vervuld zijn.' Ook werden vrouwen lange tijd geweerd van opleidingen. Dat composities van vrouwen wel een podium kregen, is vooral te danken aan bijzondere omstandigheden. En dat alles terwijl de beschermheilige van de muziek een vrouw is: Sint Caecilia.

URSULA SCHOCH & MARCEL WORMS Female composers from the Netherlands

Het duo Ursula Schoch en Marcel Worms brengen, gesteund door het Zeeuwse label Zefir, composities voor het voetlicht van vijf vrouwen. Vijf Nederlandse vrouwen (hoewel: 1 Surinaamse en 4 Nederlandse). Vijf vrouwen die gehoord moeten worden. Vijf vrouwen die een grotere plek in onze Nederlandse muzikale geschiedenis verdienen. Vijf vrouwen van wie nog meer muziek moet klinken. En dan heb ik het nog niet eens over al die andere vrouwen.

Nederland mag, nee moet, trots zijn op de rijke historie en de deuren wagenwijd openzetten. Want luister naar deze 5 werken in deze heerlijke uitvoering. Dat smaakt toch naar meer. Luister naar de passie van Henriëtte Bosmans, naar de ritmiek van Agnes Jama, naar de verhalen van Johanna Bordewijk-Roepman, naar de swing van Majoie Hajary en de gevoeligheid van Rosy Wertheim.

RYO TERAKADO & NORIKO AMANO Haydn & Haydn – Violconcert nummer 4/Concert voor altviool en klavecimbel

De eerste Haydn is Joseph (1732-1809), die kennen we het beste, de man die de symfonie groot maakte en nog veel meer. Zijn violconcert nummer 4 is van kleiner formaat, fysiek gezien dan, want aan een handvol strijkers hebben klavecimbels Noriko Amano en violist Ryo Teakads genoeg. Het stuk werd geschreven rond 1769, dat wil zeggen op de toppen van zijn kunnen, speels en toch beheerst, en vertolkt met het juiste type onderkoelde, haast moeiteloze virtuositeit. Jongere broer Michael (1737-1806) was in zijn tijd een grote naam, dik bevriend met Mozart, maar sneeuwde wat onder. Hoe onterecht dat is blijkt wel uit zijn fenomenale Concert voor Altviool en Klavecimbel, geschreven tussen 1757 en 1762. In de barok zeldzame combinatie van instrumenten, die zeker in deze uitvoering bijzonder goed werkt. (Enno de Witt)

TIMOTHY RIDOUT A Lionel Tertis celebration

Altviolist Timothy Ridout brengt samen met de pianisten James Baillieu en Frank Dupree op dit dubbelalbum een eerbetoon aan Lionel Tertis (1876-1975). Deze Engelse altviolist en altviooldocent was wereldwijd zeer bekend aan het begin van de 20e eeuw (en bij veel altviolisten nog steeds). Veel componisten, waaronder Bax, Bliss, Bowen, Bridge, Vaughan Williams en Walton schreven werken voor hem. Ook arrangeerde Tertis veel composities en maakte hij transcripties voor altviool, zoals van een aantal orgelwerken van William Wolstenholme. Alle werken op dit album hebben een link met Tertis. Deze links worden in het bijgevoegde boekje toegelicht, waardoor duidelijk wordt welke belangrijke rol Tertis heeft gespeeld. Niet alleen een terecht ode aan Tertis, maar ook een fraai visitekaartje van Timothy Ridout. (Peter Simmers)

ROELAND HENDRIKS ENSEMBLE **Zayt Gezunterhey: The Folk Soul of the Eastern Clarinet [4617090]**

De inspiratie die componisten sinds
pakweg eind negentiende eeuw

putten uit Slavische volksmuziek blijft hedendaagse
musici en toondichters inspireren, en dat draait
dan meestal om het vermeende melancholische
karakter van het resultaat. Dan kom je al snel uit bij
de klarinet, het handig draagbare instrument dat
een zo grote rol speelt in bijvoorbeeld de Joodse
muziek. Klezmer! Weemoed alom ook op deze zeer
uiteenlopende verzameling, met vaste waarden
Prokofjev, Glazoenov en Katsjatoerian, mooi
natuurlijk, en dan ook nog iemand die veel minder
bekend is, de Hongaar Rezsö Kokai, overtuigend
met een uit korte delen opgebouwd Quartettino.
Uitsmijter is het voor de gelegenheid geschreven
Euterpe van Jan van de Roost, die verder gaat
waar zijn collega's ophielden. Een fijne collectie,
die aan veelzijdigheid wint door de per nummer
verschillende opstellingen van het Roeland Hendriks
Ensemble. (Enno de Witt)

STAVANGER SYMPHONY ORCHESTRA – J.W. DE VRIEND **Robert Schumann – Symphonie 1 & 2**

Weer een belangrijke schakel in de
ontwikkeling van de symfonie. Robert Schumann
was in 1841 vooral bekend door zijn liederen en
ander klein werk, toen geliefde Clara Wieck zei:
Waarom doe je niet eens een symfonie, ik weet dat
je het kunt. Binnen een maand had hij de eerste
geschreven, genoemd naar de lente, en toen toch
weer niet, lang verhaal. Een verbluffende prestatie,
waarin toch ook wel veel Beethoven doorklinkt
(wat natuurlijk niet zo gek is). Een jaar of vijf later
zei Wieck: Je zou eens niet op de piano moeten
componeren, die beperkt je teveel, maar uit het
hoofd. Symfonie nummer twee klinkt dan ook alsof
iemand een raam of een heleboel ramen wijd heeft
opengezet, zeker in deze uitvoering van onze Jan
Willem de Vriend met het orkest van Stavanger, een
ratjetoe van nationaliteiten en pittig jong, dus bij
uitstek geschikt voor dit nog steeds zeer frisse werk.
(Enno de Witt)

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

THE SAN REMO GOLDEN STRINGS **Hungry For Love (1966)**

Kenner zien het meteen. Daar waar de bandnaam een Italiaans
restaurant-orkestje impliceert, is deze LP in de meeste versies
op het Motown label uitgekomen, en wie het geluk heeft
de originele persing te scoren ziet zelfs het legendarische
soullabel Ric-Tic. De plaat is dan ook de uitkomst van een
ietwat illegale sessie met leden van The Detroit Symphony
Orchestra en mannen van de Funk Brothers, de backing band
van nagenoeg alle Motown hits uit de jaren zestig. Prachtig
georkestreerde, maar toch swingende versies van Ol'Man River,
Blueberry Hill en andere standards werden er snel doorheen
gejaagd. Probleem was dat het best wel aansloeg, waarop
Motown baas Berry Gordy er lucht van kreeg. Woest, was ie.
Hij verbood verdere releases, en drukte tegelijkertijd Ric Tic uit
de markt, zodat niet alleen de Strings, maar ook labelgenoten

als Edwin Starr en de Fantastic Four naar Motown verkasten. The San Remo Golden Strings namen nog wel
wat instrumentaaltjes op, maar zo heerlijk ongedwongen, soulful en meesterlijk als die eerste keer klonk het
nooit meer. (Jurgen Vreugdenhil)

IDLES – TANGK

De band die de mensen weer liet houden van keiharde, woedende punkrock vol afgunst naar de wereld om ons heen. Maar met een 5e album is er ineens ruimte voor liefde, vertelde frontman Joe Talbot. Een plaat waarin dankbaarheid en kracht schuilt. Het levert in ieder geval opvallende samenwerkingen met Kenny Beats, LCD Soundsystem en een nummer dat 'Hall & Oates' heet op...

GRANDDADDY – BLU WAV

De legendarische indie-rock band Granddaddy, opgericht in 1992, komt met een nieuw kunststukje. Frontman Jason Lytle reed door de Nevada woestijn, luisterend naar country, toen hij de inspiratie voelde opwellen. Het resultaat wordt, zoals hij zelf zegt, een plaat dat net zoveel bluegrass is als new wave – en heeft een "buitensporige hoeveelheid pedal steel" (gelukkig kan je daar nooit genoeg van hebben).

NORAH JONES – VISIONS

Plotselinge kondigde Norah Jones een nieuwe plaat aan, eentje waarop ze wat meer terug lijkt te grijpen op het pure geluid uit het begin van haar carrière. Speels, rauw, alsof je luistert naar een spontaan uitgewerkte jamsessie luistert. En een oprechte Norah Jones is de beste Norah Jones. We kunnen niet wachten.

THE ROLLING STONES – LIVE AT THE WILTEN

Weer een liveplaat van de Stones? Ja, maar dit is er niet zomaar eentje. Tijdens hun grote 'Licks World Tour' deden The Rolling Stones namelijk zo nu en dan een verrassingsoptreden in een kleine club. Zo ook in november 2002, LA. Het optreden dat de band toen gaf in The Wiltern was doorspekt met nummers die zelden meer live werden gespeeld – en verscheen soullgende Solomon Burke ook nog op het podium.

BINNENKORTBINNEN

- 16 februari Heideroosjes – Sinema
Blackberry Smoke – Be Right Here
Einar Solberg – The Congregation Acoustic
Novastar – The Best Is Yet To Come
IDLES – Tangk
Molly Lewis – On The Lips
Lil Peep – Crybaby
Slayer – Show No Mercy (40th Anniversary)
Earl Sweatshirt & The Alchemist – Voir Dire
Granddaddy – Blu Wav
Jennifer Lopez – This Is Me... Now
Tate McRae – Think Later
Triggerfinger – Faders Up 3
Steve Hackett – The Circus and the Nightwhish
- 23 februari Whispering Sons – The Great Calm
Allie X – Girl With No Face
Neil Young – Dume
Hurray For The Riff Raff – The Past Is Still Alive
MOON – III
Modern English – 1 2 3 4
MGMT – Loss of Life
Porcupine Tree – CLOSURE/CONTINUATION.LIVE.AMSTERDAM 07/11/22 4LP
Real Estate – Daniel
Sedibus – Seti
Jazmin Bean – Traumatic Livelihood
Motörhead – The Lost Tapes Vol. 5 (Live at Donnington, 2008)
Waterboys – This Is The Sea
Fucked Up – Chemistry of Common Life
- 1 maart Donny Benet – Infinite Desires
Faye Webster – Undressed At The Symphony
Walter Trouw – Unbroken
Bruce Dickinson – The Mandrake Project
Jacob Collier – Djesse Vol. 4
Nick Mulvey – First Mind
Violent Femmes – Violent Femmes
- 8 maart Norah Jones – Visions
The Libertines – All Quiet On The Eastern Esplanade
Bolis Pupul – Letter To Yu
Rolling Stones – Live At The Wiltern
Jesus And Mary Chain – Glasgow Eyes
Ariana Grande – Eternal Sunshine
Bleachers – Bleachers
Meatbodies – Flora Ocean Tiger Bloom
Bacao Rhythm & Steel Band – BRSB
Dry Cleaning – Boundary Road Snacks And Drinks

CUT OUT SHAPES

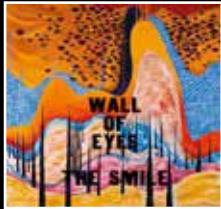
WARN OUT SPACES

BESTEL NU IN EEN VAN ONZE WEBWINKELS

NO RISK DISC

FROUKJE
Noodzakelijk Verdriet

GRAND CRU

THE SMILE
Wall of Eyes

ANDRE 3000
New Blue Sun

LUISTER TRIPS

THE BONY KING OF
NOWHERE
Everybody Knows

FUTURE ISLANDS
People Who Aren't There
Anymore

HELADO NEGRO
Phasor

BRITTANY HOWARD
What Now

LAST DINNER PARTY
Prelude to Ecstasy

LAVINIA MEIJER
Winter

JOEL ROSS
nublues

SLEATER-KINNEY
Little Rope

SPRINTS
Letter to Self

PIONEER TOP PLATENSPELER MET BOXEN

De hele set voor €500,- !

Ook los te koop: Platenspeler €329.99, boxen €179.99

Verkrijgbaar in zwarte en witte uitvoering

